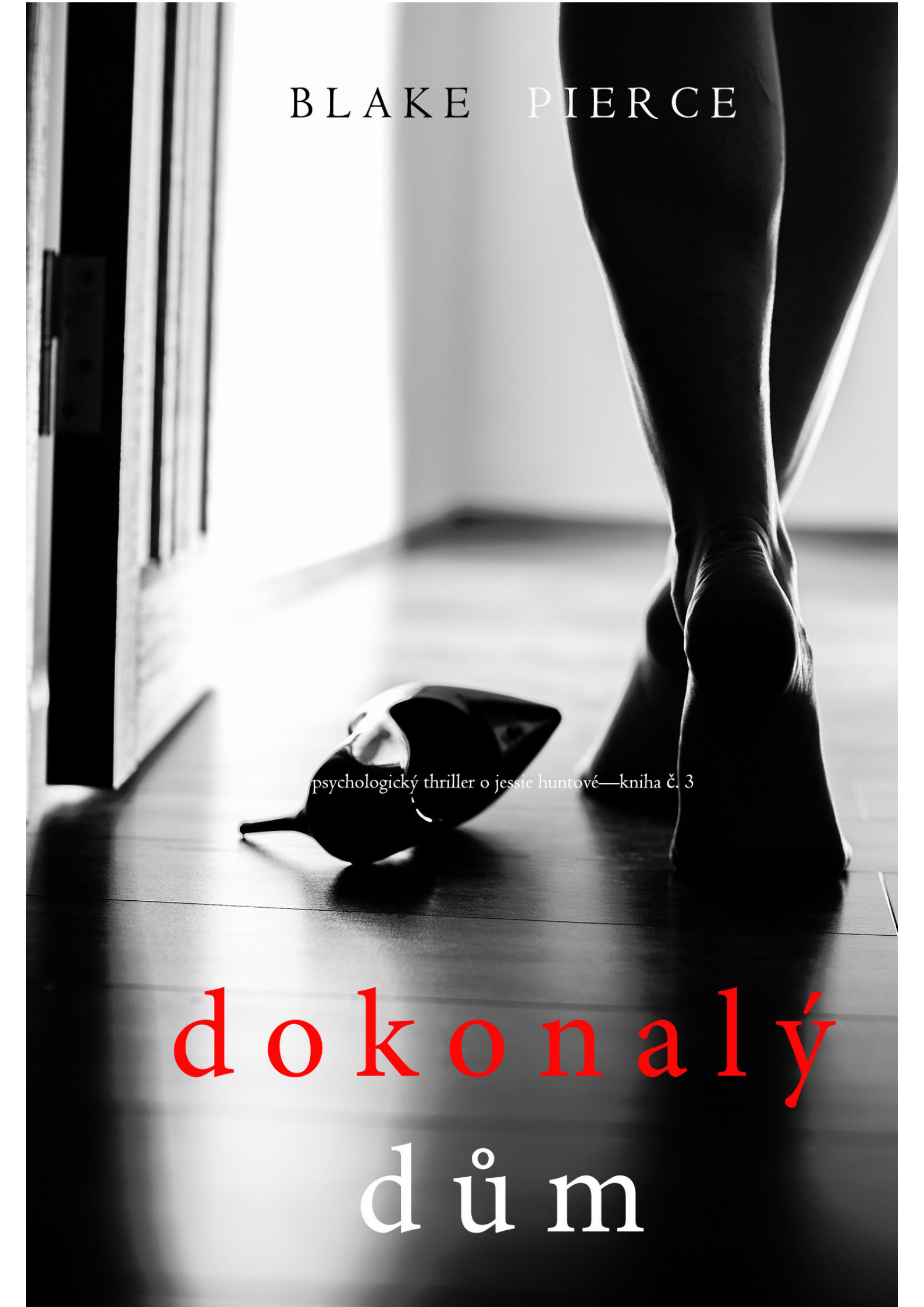

BLAKE PIERCE

psychologický thriller o jessie huntové—knihy č. 3

dokonalý
dům

Blake Pierce
Dokonalý Dům

«Lukeman Literary Management Ltd»

Pierce B.

Dokonalý Dům / B. Pierce — «Lukeman Literary Management Ltd»,

V DOKONALÉM DOMĚ (knize č. 3) se kriminální profilující psycholožka Jessie Huntová, 29, čerstvá absolventka Akademie FBI vrací, jen aby zjistila, že ji pronásleduje její vražedný otec a ona je uvízlá v nebezpečné hře na kočku a myš. Při tom všem musí navíc závodit s časem, aby zastavila řádění vraha v novém případě, který ji zavede hluboko do předměstí—a až na samý pokraj její psychiky. Jessie si uvědomuje, že klíč k přežití najde, jen pokud rozluští svou minulost—minulost, s kterou nechtěla mít už nikdy nic společného. Rychle ubíhající psychologický thriller s nezapomenutelnými postavami a napínavým příběhem, DOKONALÝ DŮM je třetí knihou v nové strhující sérii, která vás přinutí otáčet stránky pozdě do noci. Kniha č. 4 v sérii o Jessie Huntové bude k dispozici již brzy.

© Pierce B.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

Kapitola první	7
Kapitola druhá	10
Kapitola třetí	15
Kapitola čtvrtá	17
Kapitola pátá	20
Kapitola šestá	24
Kapitola sedmá	27
Kapitola osmá	30
Kapitola devátá	34
Конец ознакомительного фрагмента.	35

Blake Pierce

Dokonalý Dům

Autorská práva © 2018 Blake Pierce. Všechna práva vyhrazena. S výjimkou případů povolených podle zákona o autorských právech USA z roku 1976 nesmí být žádná část této publikace reprodukována, šířena nebo předávána v žádné formě ani za pomoci žádných prostředků, ani nesmí být uložena v žádné databázi nebo systému vyhledávání bez předchozího souhlasu autora. Tato e-kniha je určena pouze pro Vaše osobní použití. Tuto e-knihu není dovoleno prodávat či darovat dalším osobám. Chcete-li se o tuto knihu podělit s někým jiným, zakupte prosím pro každou další osobu novou kopii. Pokud tuto knihu čtete, aniž byste si ji zakoupili, nebo aniž by byla zakoupena pro Vaši vlastní potřebu, vraťte ji prosím a zakupte si vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete tvrdou práci tohoto autora. Toto je fiktivní dílo. Názvy, postavy, podniky, organizace, místa, události a příhody jsou buď produktem autorovy fantazie, nebo se používají fiktivním způsobem. Jakákoliv podoba se skutečnými osobami, živými nebo mrtvými, je zcela náhodná. Obrázek na obálce je předmětem autorských práv hurricanehank a je použit pod licencí společnosti Shutterstock.com.

Blake Pierce

Blake Pierce je autorem RILEY PAGE mysteriózní série bestsellerů, která zahrnuje dvanáct knih (a přibývají další). Blake Pierce je taky autorem mysteriózní série MACKENZIE WHITE, která pozůstává z osmi knih; mysteriózní série AVERY BLACK, pozůstávající ze šesti knih; mysteriózní série KERI LOCKE, pozůstávající z pěti knih; mysteriózní série MAKING OF RILEY PAIGE, pozůstávající z dvou knih (a přibývají další); a mysteriózní série KATE WISE, pozůstávající ze dvou knih (a přibývají další).

Zanícený čtenář a celoživotní fanoušek mysteriózního žánru a thrillerů, Blake ocení zpětnou vazbu, a tak neváhejte, navštivte www.blakepierceauthor.com, zjistěte více a zůstaňte v kontaktu.

KNIHY OD BLAKA PIERCE

SÉRIE PSYCHOLOGICKÝCH THRILLERŮ JESSIE HUNT

DOKONALÁ MANŽELKA (kniha č. 1)

DOKONALÝ BLOK (kniha č. 2)

DOKONALÝ DŮM (kniha č. 3)

SÉRIE PSYCHOLOGICKÝCH THRILLERŮ CHLOE FINE

STÍNY MINULOSTI (kniha č. 1)

MYSTERIÓZNÍ SÉRIE KATE WISE

KDYBY TO VĚDĚLA (kniha č. 1)

KDYBY TO VIDĚLA (kniha č. 2)

SÉRIE STVOŘENÍ RILEY PAIGEOVÉ

SLEDOVANÁ (kniha č. 1)

ČEKÁNÍ (kniha č. 2)

VÁBENÍ (kniha č. 3)

MYSTERY SÉRIE RILEY PAIGEOVÁ

NAVŽDY PRYČ (kniha č. 1)

POSEDLOST (kniha č. 2)
TOUŽENÍ (kniha č. 3)
VÁBENÍ (kniha č. 4)
PRONÁSLEDOVÁNÍ (kniha č. 5)
SOUŽENÍ (kniha č. 6)
OPUŠTĚNÁ (kniha č. 7)
CHLADNÁ (kniha č. 8)
SLEDOVANÁ (kniha č. 9)
ZTRACENÁ (kniha č. 10)
POHŘBENÁ (kniha č. 11)

MACKENZIE WHITE MYSTERY SÉRIE

JEŠTĚ NEŽ ZABIJE (kniha č. 1)
JEŠTĚ NEŽ SPATRÍ (kniha č. 2)
JEŠTĚ NEŽ POŽEHNÁ (kniha č. 3)
JEŠTĚ NEŽ VEZME (kniha č. 4)
JEŠTĚ NEŽ MUSÍ (kniha č. 5)
JEŠTĚ NEŽ POCÍTÍ (kniha č. 6)

Kapitola první

Eliza Longworthová dlouze upila ze svého šálku kávy. Pohled přitom upírala někam za Tichý oceán a obdivovala, jak překrásný výhled se jí rozkládá hned pod schody do ložnice. Občas si musela připomenout, jaké má štěstí.

Penelope Wootenová, s níž se přátelila už dvacet pět let, seděla v lenošce vedle ní na terase, pod níž se rozprostíral kaňon Los Liones. Byl poměrně jasný březnový den a v dálce se vyjímal ostrov Catalina. Na levé straně viděla Eliza třpytivé střechy centra Santa Monica.

Bylo pondělní dopoledne. Děti vysadily v jeslích a ve škole a dopravní špička už opadla. Jediné, co teď obě dlouhodobé kamarádky měly až do oběda na programu, bylo povalovat se v Elizině třípatrovém sídle na úbočí Pacific Palisades. Kdyby se v té chvíli necítila tak blaženě, možná by si začala připadat i trochu provinile. Sotva se jí však ta myšlenka vkradla do hlavy, okamžitě ji zahнала.

Na stresování budeš mít víc než dost času později. Dopřej si aspoň tuhle chvíličku.

„Dáš si ještě kafe?“ zeptala se Penny. „Stejně musím jít lulat.“

„Ne, díky, zatím nepotřebuju,“ řekla Eliza, než s uličnickým úsměvem dodala, „mimochodem, víš, že ve společnosti dospělých tomu můžeš říkat čůrat, že jo?“

Penny na ni místo odpovědi vyplázla jazyk a vstala. Své neskutečně dlouhé nohy přitom z lenošky svésila jako žirafa, která se zvedá po vydatném zdřímnutí. Dlouhé, lesklé, blondaté vlasy, mnohem stylovější, než Eliziny světle hnědé po ramena, měla svázané do módně praktického culíku. Stále vypadal jako modelka, která patří na přehlídkové molo. Tou ostatně také dlouhou dobu po svých dvacetinaš byla, než tuto dráhu vyměnila za podstatně méně vzrušující, ovšem i méně šílený život.

Zamířila dovnitř a nechala Elizu o samotě s jejími myšlenkami. Navzdory svému nejlepšimu úsilí se v hlavě téměř okamžitě vrátila k rozhovoru, jenž se mezi nimi odehrál před pouhými pár minutami. Znovu si ho přehrála, jako by ho měla zapnutý na opakování, které nemůže vypnout.

„Gray působí poslední dobou tak nepřítomně,“ posteskla si Eliza. „Jednou naší hlavní prioritou bylo, abychom s dětmi pokaždé usedli k rodinné večeři. Od té doby, co z něj ale udělali staršího partnera má věčně nějaké firemní večeře.“

„Určitě ho to trápí tak jako tebe,“ ujišťovala ji Penny. „Jakmile se to trochu přežene, pravděpodobně se vrátíte ke své zažité rutině.“

„Dokážu se srovnat s tím, že teď tráví víc času pryč. Chápu to. Spočívá na něm větší zodpovědnost za úspěch firmy. Co mě na tom štve, je to, že to ani nevypadá, že by ho to nijak tížilo. Ani jednou nedal najevo lítost, že zmešká večeři doma. Nejsem si jistá, jestli si toho vůbec všiml.“

„Jistěže ano,“ prohlásila Penny. „Jen se kvůli tomu asi cítí provinile. A kdyby si přiznal, co si nechává ujít, připadal by si ještě hůř. Vsadím se, že to jen vytlačuje z hlavy. Já to tak občas dělám.“

„Děláš co přesně?“ chtěla vědět Eliza.

„Předstírám, že něco, co v životě dělám a co není právě nejobdivuhodnější, ve skutečnosti nic neznamená, protože kdybych přiznala, že znamená, jenom bych se kvůli tomu cítila hůř.“

„Co ty děláš, co je tak strašného?“ vyptávala se Eliza posměšně.

„Třeba zrovna minulý týden jsem na posezení snědla půlku balíčku Pringles. A pak jsem děti seřvala za to, že chtěly odpoledne jako zákusek zmrzlinu. Takže tak.“

„Máš pravdu. Jsi příšerný člověk.“

Penny na ni vyplázla jazyk, než odpověděla. Penny často vyplazovala jazyk.

„Jen tím chci říct, že k tomu možná není až tak netečný, jak to vypadá. Nepřemýšlelas o poradenství?“

„Vždyť víš, že na takové blbosti nevěřím. A vůbec, proč bych měla chodit k terapeutovi, když mám tebe? S Penny terapií a jógou mám o své citové zdraví postaráno. Když už jsme u toho, pořád platí zítra ráno u tebe?“

„Rozhodně.“

Jak o tom teď přemýšlela, všechny žerty stranou, možná, že manželské poradenství nebyl zase tak špatný nápad. Eliza věděla, že Penny chodí s Coltonem každý druhý týden, a jejich vztah se zdál čím dál silnější. Kdyby se rozhodla jít, mohla se přinejmenším spolehnout, že jí to její nejlepší kamarádka nebude předhazovat.

Stály při sobě už od základní školy. Dodnes si pamatovala, jak ji Kelton Prew zatahal za copánky a Penny ho za to kopla do holeně. Stalo se to první den ve třetí třídě. Od té doby se z nich stala nerozlučná dvojka.

Navzájem si pomohly zdolat nesčetné překážky. Eliza Penny podpořila, když na střední škole sváděla boj s bulimií. Ve druhém ročníku na vysoké škole to zase byla Penny, kdo ji přesvědčil, že se nejednalo jen o špatné rande, ale že ji Ray Houston sprostě znásilnil.

Penny s ní také zašla za univerzitní policií a během jejího svědectví seděla v soudní síni jako psychická podpora. A když ji chtěl trenér vyhodit z tenisového týmu a zrušit jí stipendium, protože jí trvalo měsíce, než se z toho vzpamatovala, Penny tomu hajzlovi pohrozila, že ho své kamarádce pomůže zažalovat. Eliza si místo v týmu zachovala a vyhrála jako mladší tenistka titul konferenční hráčky roku.

Poté, co Eliza po osmnácti měsících snažení o dítě potratila, za ní Penny chodila každý den, dokud nebyla konečně schopná se vyhrabat z postele. A když Pennině nejstaršímu synovi, Coltu Juniorovi, diagnostikovali autismus, byla to naopak Eliza, která strávila celé týdny průzkumem škol, dokud nenašla takovou, jaká by mu konečně umožnila se začít rozvíjet.

Společně si prošly tolika bitvami, že si s oblibou říkaly Zápasnice ze západu, přestože jejich manželé považovali tuto přezdívku za hloupou. Jestli tedy Penny navrhovala, aby znovu zvážila manželskou poradnu, možná by ji měla poslechnout.

Elizu z jejího zamyšlení vytrhlo zazvonění Pennina telefonu. Natáhla se a zvedla ho, aby své kamarádce dala vědět, že se po ní někdo shání, vtom si však všimla jména nad zprávou a otevřela ji. Psal jí Gray Longworth, Elizin manžel. Ve zprávě stálo:

Nemůžu se dočkat, až tě večer uvidím. Chybí mi tvá vůně. Tři dny bez tebe jsou příliš. Řekl jsem Lizzie, že musím na večeri s partnery. Stejný čas a místo?

Eliza telefon položila. V hlavě měla najednou zmatek a cítila, jak ji přemáhá slabost. Šálek jí vyklouzl z rukou, dopadl na zem a roztříštil se na desítky keramických střepů.

Penny vyběhla ven.

„Je všechno v pořádku?“ zeptala se. „Slyšela jsem, jak se něco rozbilo.“

Pohled jí padl nejdřív na hrníček s rozlitou kávou a následně na Elizin šokovaný obličej.

„Co se děje?“ chtěla vědět.

Elizin zrak bezděky zalétl k Penninu telefonu a ona sledovala, jak Penny ten svůj obrací stejným směrem. Viděla, jak se jí v očích zablesklo pochopení, jak si dala dvě a dvě dohromady a došlo jí, co muselo její nejdávnější, nejmilejší kamarádku tak polekat.

„Není to, jak si myslíš,“ vyhrkla Penny úzkostlivě a vzdala se jakéhokoli pokusu zapírat, co obě věděly.

„Jak jsi jen mohla?“ hlesla Eliza, jíž se sotva podařilo ze sebe ta slova dostat. „Věřila jsem ti víc, než komu jinému. A ty uděláš tohle?“

Měla pocit, jako by pod ní někdo otevřel padací dveře a ona se propadala do nicoty. Jako by se jí vše, co ji drželo na zemi, hroutilo před očima. Bála se, že bude zvracet.

„Prosím tě, Elizo,“ žadonila Penny a klekla si vedle své kamarádky na kolena. „Nech mě, abych ti to vysvětlila. Stalo se to, ale byla to chyba—chyba, kterou se od té doby snažím napravit.“

„Chyba?“ zopakovala Eliza a napřímila se ve své lenošce. Znechucení se v ní mísilo se vztekem a z žaludku jí z toho do krku stoupala bublající žluč. „Chyba je, když na chodníku zakopneš a někoho přitom shodíš. Chyba je, když si při odečítání zapomeneš podržet jedničku. Omylem do sebe pustit manžela své nejlepší kamarádky není chyba, Penny!“

„Já vím,“ připustila Penny a zalykala se přitom lítostí. „To jsem neměla říkat. Bylo to ubohé rozhodnutí ve chvílce slabosti a přiživené příliš mnoha skleničkami viognieru. Řekla jsem mu, že je konec.“

„Konec“ naznačuje, že se to stalo víckrát než jednou,“ poznamenala Eliza a škrábala se na nohy. „Jak přesně dlouho už spíš s mým manželem?“

Penny tam v tichosti stála a zjevně usilovně přemítala, zda upřímností nenapáchá víc škody než užitku.

„Zhruba měsíc,“ přiznala nakonec.

Všechn ten čas, co její manžel v poslední době trávil mimo rodinu, dával najednou mnohem větší smysl. Každé další přiznání jí připadalo jako rána do břicha. Eliza byla přesvědčená, že jediné, co jí brání se zhroutit, je pocit oprávněné zuřivosti.

„Zajímavé,“ prohodila Eliza s hořkostí v hlase. „Zhruba v té době začal Gray chodit na ty pozdní firemní schůze, o kterých jsi mi tvrdila, že se kvůli nim určitě cítí mizerně. To je ale náhoda.“

„Myslela jsem, že to dokážu mít pod kontrolou...“ začala Penny.

„S tím na mě nechod,“ přerušila ji Eliza. „Obě víme, že tě občas chytne neposedná. Takhle ty se s tím ale vypořádáš?“

„Já vím, že to nic nemění,“ trvala na svém Penny. „Ale já se to chystala ukončit. Tři dny jsem s ním nemluvila. Snažila jsem se jen přijít na způsob, jak to skoncovat, aniž bych si to u tebe pokazila.“

„Vypadá to, že budeš muset vymyslet nový plán,“ odsekla Eliza a musela se držet, aby střepy z hrníčku nekopla své kamarádce do tváře. Zabránilo jí v tom pouze to, že byla bosa. Upínala se na svůj hněv s plným vědomím, že je to to jediné, co ji dělí od úplného sesypání.

„Prosím, dej mi šanci najít způsob, jak to napravit. Musí existovat něco, co můžu udělat.“

„To víš, že existuje,“ ujistila ji Eliza. „Okamžitě odejdi.“

Její kamarádka na ni zůstala na okamžik jen zírat. Pak však musela vycítit, jak to Eliza myslí vážně, protože její zaváhání netrvalo dlouho.

„Dobře,“ řekla Penny, posbírala si své věci a spěšně zamířila ke dveřím. „Půjdu. Ale později si promluvíme. Tolik jsme si toho spolu prošly. Přece si to tímhle všechno nepokazíme.“

Eliza se přinutila nezaječet na ni v odpověď žádné přívlastky. Možná to bylo naposled, co svou „kamarádku“ viděla, potřebovala proto, aby pochopila závažnost celé situace.

„Tohle je jiné,“ pronesla pomalu s důrazem na každém slově. „Ve všech ostatních případech jsme stály my dvě proti světu, navzájem jsme se podporovaly. Tentokrát jsi mi ale podkopla nohy. S naším přátelstvím je konec.“

Pak své nejlepší kamarádce přibouchla dveře před nosem.

Kapitola druhá

Jessie Huntová se s trhnutím probudila a na okamžik nechápala, kde je. Teprve po pár vteřinách si vzpomněla, že je ve vzduchu, na pondělním dopoledním letu z Washingtonu, D.C., zpátky do Los Angeles. Podívala se na hodinky a zjistila, že do přistání stále zbývají dvě hodiny.

Jelikož nechtěla znovu usnout, pokusila se probudit hitem z láhve s vodou, která byla nacpaná v kapse na sedadle. Převalovala ho v ústech a snažila se zbavit nepříjemného suchého pocitu na jazyku.

K dřímání měla dobrý důvod. Posledních deset týdnů patřilo k těm nejúnavnějším v jejím životě. Právě totiž dokončila Národní akademii FBI, intenzivní výcvikový program pro místní policejní personál, jehož cílem bylo seznámit se s vyšetřovacími technikami FBI.

Exkluzivního programu se mohli zúčastnit pouze jedinci, které nominovali jejich nadřízení. Pokud člověka nepřijali přímo do Quantica, aby se stal formálním agentem FBI, představoval tento rychlokurz druhou nejlepší možnost.

Jessie by za normálních okolností nesplňovala podmínky pro účast. Až donedávna působila pouze jako prozatímní pomocná policejní profilistka pro LAPD. Pak ale vyřešila vysokoprofilový případ a její cena prudce stoupla.

Když se na to dívala zpětně, chápala Jessie, proč na akademii upřednostňovali zkušenější policisty. První dva týdny programu měla dojem, že ji zdolá už jen samotné množství informací, kterými ji tam zahrnovali. Chodila na hodiny forenzních věd, práva, teroristického myšlení a její hlavní disciplíny, behaviorálních věd, kde se kladl důraz na to, jak se vrahům dostat do hlavy, a lépe tak porozumět jejich pohnutkám. A to ani nemluvila o nekonečném tělesném výcviku, po němž ji bolely všechny svaly v těle.

Nakonec se do toho však dostala. Kurzy, které jí připomínaly její nedávné magisterské studium kriminální psychologie, začaly dávat smysl. Tělo na ni zhruba po měsíci už nekřičelo při každém probuzení. A nejlepší na tom bylo, že během doby strávené v jednotce behaviorálních věd měla možnost komunikovat s těmi nejlepšími experty na sériové vrahy na světě. Doufala, že k nim jednoho dne bude také patřit.

Navíc to mělo ještě jednu výhodu. Jelikož od rána do večera tak tvrdě dřela, po psychické i fyzické stránce, téměř nikdy se jí nezdařily žádné sny. Nebo přinejmenším žádné noční můry.

Doma se často budívala s křikem a orosená studeným potem, neboť se jí v podvědomí přehrávaly vzpomínky z dětství či jiná traumata z méně vzdálených dob. Stále si vybavovala nejčerstvější zdroj své úzkosti. Byl to její poslední rozhovor s uvězněným sériovým vrahem, Boltonem Crutchfieldem; ten, v němž jí oznámil, že si hodlá brzy popovídat s jejím vlastním zabijáckým otcem.

Kdyby strávila posledních deset týdnů v L.A., většinu toho času by horečně přemítala, zda Crutchfield mluvil pravdu nebo se jí jen snažil rozhodit. A pokud to myslel vážně, jak se mu zpoza zamknutých dveří zabezpečené psychiatrické léčebny podaří uskutečnit hovor s vrahem na útěku?

Jelikož se však místo toho nacházela o několik tisíc mil dál a každou vteřinu každého dne se soustředila na neúprosně náročné úkoly, neměla čas se Crutchfieldovými výroky zabývat. Brzy sice asi znovu začne, teď ale ještě ne. Teď byla jednoduše příliš unavená na to, aby si s ní její mozek mohl zahrávat.

Zatímco se opět uvelebovala na sedadle a pomalu se nechávala odnášet zpátky do dřímoty, vytanula Jessie v hlavě poslední myšlenka.

Takže pokud chci po zbytek života v klidu spát, stačí, když budu každé ráno posilovat, dokud se skoro nepozvracím, a pak se oddám deseti hodinám nepřetržité odborné výuky. To zní jako skvělý plán.

Koutky jí zacukal úsměv, ale než se jí stihl zcela rozlít po tváři, zase už spala.

* * *

Onen příjemný pocit pohody zmizel ve stejném okamžiku, kdy toho odpoledne vyšla před letiště LAX. Od této chvíle se bude muset mít opět neustále na pozoru. Koneckonců, jak zjistila, než odjela do Quantica, dosud nedopadený sériový vrah se vydal na lov. Xander Thurman strávil měsíce jejím hledáním. Thurman byl shodou okolností také její otec.

Z letiště se nechala spolujízdou odvézt do práce, což znamenalo centrální komunitní policejní stanici v centru L.A. Oficiálně začínala pracovat až zítra a na tlachání neměla náladu, a tak do hlavní místnosti stanice ani nechodila.

Místo toho zamířila k přihrádce se svou poštou a vyzvedla si veškerou korespondenci, kterou jí sem přeposílali z poštovního boxu. Nikdo—ani její kolegové, ani její kamarádi, ani její adoptivní rodiče—neznal její skutečnou adresu. Pronajala si byt prostřednictvím leasingové společnosti; na smlouvě se nikde neobjevovalo její jméno a neexistovaly žádné dokumenty, jež by ji s budovou mohly spojit.

Jakmile měla svou poštu, prošla postranní chodbou k autoparku, kde v sousední uličce vždycky čekala řada taxíků. Do jednoho z nich nasedla a navedla ho k obchodnímu středisku, které stálo vedle jejího bytového komplexu, zhruba o tři kilometry dál.

Jedním z důvodů, proč si k bydlení vybrala právě tohle místo, když její kamarádka Lacy trvala na tom, aby se vystěhovala, bylo to, že ho šlo jen těžko najít a ještě hůř se do něj dostávalo bez povolení. Zprvce, parkoviště se nacházelo pod vedlejším obchodním komplexem ve stejné budově, takže kdyby ji někdo pronásledoval, měl by potíže určit, kam vlastně jde.

Zadruhé, i kdyby na to přišel, budovu chránili vrátný a pracovník bezpečnostní služby. K otevření vchodových dveří i výtahů bylo zapotřebí mít čipovou kartu. A žádný z bytů nebyl zvenku označen žádnými čísly. Nájemníci si zkrátka museli zapamatovat, které dveře jim patří.

Jessie i tak podnikla dodatečná bezpečnostní opatření. Za taxi zaplatila v hotovosti a jakmile z něj vystoupila, zamířila do obchodního centra. Nejdříve rychle prošla kavárnou, kde se protáhla mezi davy lidí, a poté vyšla bočním východem.

Následně si přes své po ramena dlouhé hnědé vlasy přetáhla kapuci a přešla přes zónu s občerstvením do chodby, kde dveře s nápisem „Pouze pro zaměstnance“ sousedily se dveřmi vedoucími na toalety. Strčila do dveří na dámské záchody, aby případný pronásledovatel viděl, jak se zavírají, a myslel si, že zmizela právě tam. Pak místo toho, aniž by se otáčela, spěšně prošla vchodem pro zaměstnance, za nímž se rozléhala dlouhá chodba se zadními východy z jednotlivých obchodů.

Proběhla zahýbající chodbou, dokud nedorazila ke schodišti s cedulí „Úklid“. Rychle seběhla ze schodů a otevřela si dveře čipovou kartou, kterou dostala od správce budovy. Podařilo se jí vyjednat si do této části budovy speciální přístup na základě své příslušnosti k LAPD. Raději se nepokoušela vysvětlovat, že se jedná o bezpečnostní opatření, protože její otec je sériový vrah na útěku.

Dveře úklidové místnosti se za ní zavřely a zamknuly a ona pokračovala úzkou chodbičkou, v níž všemi směry vyčnívaly odkryté trubky a kovové klece, které chránily zařízení, jimž nerozuměla. Po několika minutách překračování a proplétání mezi překážkami se ocitla v malém výklenku vedle velkého bojleru.

Zákoutí se nacházelo v neosvětlené prostřední části chodby a nebylo těžké ho minout. Když tu byla poprvé, museli ji na něj upozornit. Teď do něj zapadla a z kapsy přitom vytahovala starý klíč, který dostala ke staromódnímu zámku, jenž visel na dveřích. Otočila jím, do těžkých dveří se opřela a rychle je za sebou zase zavřela a zamkla.

Tím se ocitla v zásobovací místnosti v suterénu bytového komplexu, kde bydlela. Oficiálně se tak přesunula z obchodního střediska do budovy se svým bytem. Spěšně přešla na opačný konec potmělé místnosti a málem přitom zakopla o kbelík s bělidlem, který se válel na podlaze. Otevřela

další dveře, prošla prázdnou pracovní správcí údržby a dorazila k úzkému schodišti, vedoucímu do zadní chodby na hlavním podlaží budovy.

Zabočila za roh do vestibulu s řadou výtahů a slyšela, jak si vrátný Jimmy a strážce Fred ve vstupní hale přátelsky povídají s jedním z nájemníků. Sama teď neměla čas se s nimi vybavovat, slíbila si ale, že později je zajde pozdravit.

Oba to byli milí chlapi. Fred dřív dělal u dopravní policie, od níž ovšem předčasně odešel do penze kvůli ošklivé nehodě, která se mu v práci přihodila na motorce. Zůstala mu po ní kulhavá noha a velická jizva na levé tváři, ani jedno ho však neodradilo od neustálého vtipkování. Jimmy mohl mít kolem pětadvaceti a byl to sympatický, upřímný kluk, jemuž tahle práce pomáhala zaplatit studium na vysoké škole.

Prošla vestibulem ke služebnímu výtahu, který ze vstupní haly nebylo vidět, použila svou kartu a napjatě čekala, zda se neukáže, že ji někdo pronásledoval. Věděla, že je to velice nepravděpodobné, i tak ale nervózně přešlapovala z jedné nohy na druhou, dokud dolů nedojel výtah.

Jen co před ní zastavil, vstoupila dovnitř, zmáčkla tlačítko pro čtvrté patro a následně stiskem dalšího tlačítka zavřela dveře. Když se ve čtvrtém patře opět otevřely, vydala se chodbou chvatně ke svému bytu. Zatímco se snažila popadnout dech, pustila se do důkladné prohlídky svých dveří.

Na první pohled působily stejně nezajímavým dojmem, jako všechny ostatní v jejím poschodí. Když se sem však nastěhovala, nechala si nainstalovat několik bezpečnostních vylepšení. Nejprve o krok ustoupila, aby stála metr od dveří a v přímé linii s kukátkem. Po jeho obvodu se rozlévala matná zelená záře, již nešlo zachytit z žádného jiného úhlu. Znamenalo to, že se do objektu nikdo nepokusil dostat násilím. Kdyby ano, kukátko by zářilo červeně.

Kromě kamery Nest, kterou si pořídila na zvonek, bylo po celé chodbě rozmístěno několik dalších skrytých kamer. Jedna z nich měla nezakrytý výhled na její dveře. Druhá snímala chodbu až po zadní stranu výtahu a vedlejší schodiště. A třetí byla natočená opačným směrem, ke druhému schodišti. Po cestě taxíkem je všechny zkontrolovala a nenašla kolem svého bytu za dnešek žádné podezřelé pohyby.

Dalším krokem byl vstup. Tradičním klíčem odemkla první zámek a po vložení karty uslyšela, jak se odemýká i ten druhý. Sotva vešla dovnitř, spustilo její pohybové čidlo poplach, kterého si nevšimla, dokud si nepoložila batoh na zem, nezamkla oba zámky a nezasunula bezpečnostní západku. Teprve pak zadala příslušný osmimístný kód.

Následně zpoza dveří sebrala obušek a spěšně zamířila do ložnice. Vedle vypínače zvedla sundávací zarámovaný obrázek, pod nímž se skrýval bezpečnostní panel. Načukala do něj čtyřčíselný kód, a deaktivovala tak druhý, tichý alarm—ten, který by přímo kontaktoval policii, kdyby ho nezrušila do čtyřiceti vteřin.

Až poté si dovolila znovu začít dýchat. Zatímco se pomalu nadechovala a vydechovala, procházela se po svém malém bytě s obuškem v ruce, připravená na všechno. Prohledala ho odshora dolů—skříně, sprchu i spíž. Dohromady jí to nezabralo víc než minutu.

Když si byla jistá, že je sama a v bezpečí, zkontrolovala také všech šest video chůviček, které si rozestavila různě po bytě. Pak prohlédla zámky na oknech. Všechno bylo v pořádku. Zbývalo se tedy podívat na jediné místo.

Vešla do koupelny a otevřela úzký přístěnek s policemi plnými hygienických a čistících potřeb, jako toaletní papír, zvon, pár kostek mýdla, sprchové stěrky a prostředek na čištění zrcadel. Na levé straně přístěnku se nacházela malá přezka, které by si člověk nevšiml, kdyby nevěděl, kde ji hledat. Otočila ji a zatáhla a ucítila cvaknout neviditelnou západku.

Za regálem se otevřel průchod k nesmírně stísněné šachtě, kde byl k cihlové stěně připevněný provazový žebřík. Jak jáma, tak žebřík sahaly z jejího bytu ve čtvrtém patře až do vzduchové kapsy pod prádelnou ve sklepě. Měla fungovat jako poslední úniková cesta pro případ, že všechna ostatní bezpečnostní opatření selžou. Doufala, že ho nikdy nebude potřebovat.

Vrátila regál na místo a už už se chystala vrátit do obývacího pokoje, když koutkem oka zachytila svůj odraz v koupelnovém zrcadle. Bylo to poprvé, co měla příležitost se na sebe důkladně podívat, od té doby, co odjela. Líbilo se jí, co před sebou vidí.

Na první pohled nevypadala nijak zvlášť jinak než předtím. Během svého pobytu u FBI měla narozeniny a bylo jí teď dvacet devět, na jejím vzhledu se to ale neprojevalo. Popravdě si myslela, že vypadá líp, než před svým odjezdem.

Vlasy měla pořád hnědé, nyní ovšem působily jaksi živějším dojmem, ne tak zplihle, jako když před všemi těmi týdny opouštěla L.A. Navzdory dlouhým dnům u FBI jí zelené oči jiskřily energií a už se pod nimi nevyjímal ty tmavé kruhy, na které si tak zvykla. Její štíhlá postava pořád měřila sto osmdesát, připadala si ale silnější a odolnější. Na pažích se jí zřetelněji rýsovaly svaly a trup měla z nekonečných sedů lehů a planků zpevněný. Cítila se... připravená.

Přesunula se do obývacího pokoje a konečně rozsvítila světla. Chvilíčku jí trvalo, než si vzpomněla, že veškerý nábytek kolem ní patří jí. Většinu ho nakoupila těsně předtím, než odjela do Quantica. Neměla moc na výběr. Všechny věci z domu, jenž vlastnila se svým sociopatickým a v současnosti uvězněným exmanželem Kylem, prodala. Nějakou dobu pak pobývala v bytě Lacy Cartwrightové, kamarádky z vysoké školy. Když se k ní však někdo vloupal, aby tím jménem Boltana Crutchfielda poslal Jessie zprávu, Lacy trvala na tom, že musí víceméně okamžitě odejít.

A tak také udělala. Dočasně se ubytovala v hotelu, dokud se jí nepodařilo najít bydlení—tohle bydlení—které by splňovalo její nároky na bezpečnost. Jenže bylo zcela nezařízené, a tak vyhodila balík peněz ze svého rozvodového vyrovnání za hromadný nákup nábytku a spotřebičů. Jelikož velice brzy poté musela vyrazit na Národní akademii, neměla dosud šanci si nic z toho pořádně užít.

Doufala, že teď tomu bude jinak. Posadila se na pohovku, opřela se a příjemně uvelebila. Na podlaze vedle ní ležela krabice označená jako „věci na roztrídění“. Zvedla ji a začala se jí prohrabávat. Většinu tvořily úřední papíry, kterými se v dané chvíli neměla v úmyslu zabývat. Úplně na dně krabice našla svatební fotografii 8 x 10, na níž byla ona a Kyle.

Téměř nechápavě na ni zírala a užasla nad tím, že ta samá osoba, co žila život na fotografii nyní seděla tady. Téměř před desetiletím, ve druhém ročníku na USC, začala chodit s Kylem Vossem. Krátce po promociích spolu začali bydlet a před třemi roky se vzali.

Dlouho se zdálo, že jde všechno báječně. Bydleli v pěkném bytě nedaleko od centra Los Angeles, neboli DTLA, jak se tam tomu často říkávalo. Kyle si našel dobrou práci ve finančnictví a Jessie studovala na magistru. Žili pohodlný život. Navštěvovali nové restaurace a chodili se dívat do populárních barů. Jessie byla šťastná a pravděpodobně by tak dokázala vydržet i do budoucna.

Jenže pak Kyla ve společnosti povýšili do kanceláře v Orange County a on trval na tom, aby se tam přestěhovali do moderní vily. Jessie navzdory své nejistotě souhlasila. Teprve tehdy se projevila Kylova pravá povaha. Posedla ho touha stát se členem tajného klubu, o němž se nakonec prozradilo, že funguje jako zástěrka pro prostituční služby. S jednou z tamějších žen si začal aférku. Když se to pak zvrtilo, zabil ji a snažil se to hodit na Jessie. Aby toho nebylo málo, poté, co mu na to Jessie přišla, pokusil se zabít i ji.

Ale ani teď, když si prohlížela jejich svatební fotku, nejevil její manžel žádnou známku toho, čeho byl ve skutečnosti schopen. Vypadal jako pohledný, přívětivý a lišácký budoucí mistr vesmíru. Zmačkala fotografii do kuličky a zahodila ji směrem ke koši v kuchyni. Dopadla přímo doprostřed, což v ní vzbudilo nečekaně očišťující pocit.

Fííí! To musí něco znamenat.

Něco na tomto místě na ni působilo osvobozujícím dojmem. Vše—nový nábytek, žádné osobní památky i její skoro paranoidní bezpečnostní opatření—tady patřilo jí. Byl to nový začátek.

Natáhla se a nechala své svaly uvolnit po dlouhém letu v natěsnaném letadle. Tento byt byl její—první místo za více než šest let, o kterém mohla něco takového pravdivě říct. Mohla jíst pizzu na gauči a nechat krabici jen tak povalovat, aniž by si kvůli tomu někdo stěžoval. Ne, že by byla ten typ člověka, co by něco takového udělal. Šlo ovšem o to, že by mohla.

Z myšlenky na pizzu najednou dostala hlad. Vstala, aby se podívala do ledničky. Nejen, že zela prázdnotou, ale navíc nebyla ani zapnutá. Až v tu chvíli si vzpomněla, že ji tak nechala schválně, protože jí připadalo nesmyslné platit za elektřinu, když bude dva a půl měsíce pryč.

Zapojila ji do zásuvky a jelikož nedokázala chvíli posedět, rozhodla se zajít nakoupit. Pak ji napadlo něco jiného. Vzhledem k tomu, že do práce musela až zítra a odpoledne ještě příliš nepokročilo, mohla by se zastavit i někde jinde: na místě—a u člověka—o němž věděla, že ho bude muset dřív nebo později navštívit.

Po většinu času v Quanticu se jí to úspěšně dařilo dostat z hlavy, nicméně tu stále byla ona záležitost s Boltonem Crutchfieldem. Uvědomovala si, že by to měla nechat plavat, že se ji během jejich posledního setkání snažil navnadit.

Přesto však potřebovala mít jistotu: opravdu našel Crutchfield způsob, jak se setkat s jejím otcem, Xanderem Thurmanem, Ozarkským katem? Opravdu přišel na způsob, jak se spojit s vrahem nespočtu lidí, včetně její matky; s mužem, který ji jako šestileté dítě nechal samotnou přivázanou vedle matčina těla napospas smrti v promrzlé, osamoceně chatě?

Brzy to hodlala zjistit.

Kapitola třetí

Když Gray toho večera došel domů, Eliza už na něj čekala. Objevil se včas na večeři a na tváři měl výraz, který svědčil o tom, že ví, co přijde. Jelikož Millie a Henry seděli ve stejné místnosti a jedli makarony se sýrem a nakrájeným párkem, ani jeden z rodičů se o dané situaci nezmiňoval.

Teprve, když byly děti v posteli, na ni přišla řeč. Eliza stála v kuchyni a Gray se vrátil, jakmile je uložil ke spánku. Sako si sice svlékl, ale pořád měl na sobě uvolněnou kravatu a dlouhé kalhoty. Měla podezření, že to udělal proto, aby vypadal věrohodněji.

Gray nebyl velký muž. Se svými sto padesáti sedmi centimetry a sedmdesáti kily měřil jen o pár centimetrů víc než ona, přestože vahou ji předčil o dobrých deset kilo. Oba však věděli, že v tričku a teplácích nepůsobí zdaleka tak impozantně. Formální oblek u něj fungoval jako brnění.

„Než něco řekneš,“ začal, „nech mě, prosím tě, abych se ti to pokusil vysvětlit.“

Eliza, která strávila většinu odpoledne přemítáním, jak k něčemu takovému mohlo dojít, s radostí dovolila své úzkosti, aby si na chvíli dala pohov, a pozorovala ho, jak se kroutí ve snaze se ospravedlnit.

„Jen si posluš,“ vybídla ho.

„Zaprvé. Promiň. Bez ohledu na to, co dalšího ti povím, chci, abys věděla, že se omlouvám. Nikdy jsem neměl dovolit, aby k tomu došlo. Měl jsem slabou chvilku. Zná mě už roky, a tak věděla, kde jsem zranitelný, čím mě zaujme. Měl jsem to vědět, ale místo toho jsem se nechal omámit.“

„Co tím chceš říct?“ chtěla vědět Eliza. Připadala si stejně zmatená, jako zrazená. „Že je Penny nějaká svůdkyně, která tě zmanipulovala, aby sis s ní začal poměr? Oba víme, že jsi slaboch, Grayi, ale to si ze mě děláš srandu?“

„Ne,“ odpověděl a rozhodl se nereagovat na její poznámku o „slabochovi“. „Přebírám za své činy plnou zodpovědnost. Dal jsem si tři whiskey soury. Očumoval jsem jí nohy v těch šatech s rozparkem na boku. Jenže ona ví, co na mě platí. Asi je to tím, jak si roky navzájem vylíváte srdíčka. Věděla, jak mi prstem přejet po předloktí. Věděla, jak mi promlouvat, málem vrnět do levého ucha. Pravděpodobně věděla i to, že tys už nic z toho hezky dlouho neudělala. A věděla, že na ten koktejlový večírek nepříjdeš, protože ležíš doma, nadopovaná těmi svými prášky na spaní, co si bereš většinu nocí.“

Poslední výrok zůstal několik vteřin viset ve vzduchu, zatímco se Eliza snažila dát dohromady. Když si byla jistá, že nezačne křičet, odpověděla mu nebezpečně tichým hlasem.

„Tvrdíš, že je to moje vina? Protože to zní, jako bys říkal, žeš ho neudržel v kalhotách kvůli tomu, že se mi v noci špatně usíná.“

„Ne, tak jsem to nemyslel,“ zakňoural a krčil se před jedovatostí, která jí čísel z hlasu. „Jen říkám, že se ti v noci vždycky špatně usíná. A nikdy nejevíš zájem zůstat se mnou vzhůru.“

„Abychom si to ujasnili, Graysone—na jednu stranu tvrdíš, že mi to nedáváš za vinu. Hned v dalším okamžiku ale vyrukuješ s tím, že jsem moc sjetá na Valiu a nevěnuju ti jako velkému klukovi dost pozornosti, tak ses musel vyspat s mojí nejlepší kamarádkou.“

„Co je to vůbec za nejlepší kamarádku, když ti udělá tohle?“ ohradil se Gray zoufale.

„Nesnaž se změnit téma,“ odsekla a nutila se udržovat klidný hlas, částečně proto, aby nevzbudila děti, hlavně však kvůli tomu, že to jediné jí pomáhalo se nesesypat. „Ta už u mě má puntík. Teď jsi na řadě ty. Tos za mnou nemohl přijít a říct, ‚Hej, zlato, rád bych s tebou dnes strávil romantický večer‘ nebo ‚Miláčku, poslední dobou mám pocit, že se mi vzdaluješ. Mohli bychom se dnes večer zase sblížit?‘ Taková možnost nepřipadala v úvahu?“

„Nechtěl jsem tě budit, abych tě takovými otázkami otravoval,“ prohlásil a přestože to pronesl pokorným hlasem, jeho slova v sobě měla říz.

„Tak tys usoudil, že sarkasmus tady bude nejlepší?“ zeptala se vyzývavě.

„Podívej,“ řekl a snažil se najít způsob, jak se z toho vykroutit, „s Penny je konec. Oznámila mi to dnes odpoledne a já souhlasil. Nevím, jak se přes tohle přeneseme, ale chci, abychom to nějak zvládli, i kdyby jen kvůli dětem.“

„I kdyby jen kvůli dětem?“ zopakovala a nestačila žasnout, kolika způsoby záraz dokáže selhat. „Vypadni. Dám ti pět minut, aby sis sbalil tašku a nasedl do auta. Až do odvolání si můžeš zarezervovat hotel.“

„Vyhazuješ mě z mého vlastního domu?“ ptal se nevěřícně. „Z domu, za který jsem zaplatil?“

„Nejenom, že tě vyhazuju,“ zasyčela, „ale jestli do pěti minut nebudeš vyjíždět z příjezdové cesty, zavolám policajty.“

„A co jim řekneš?“

„Jen to zkus,“ řekla rozzuřeně.

Gray na ni jen hleděl. Nevzrušeně přešla k telefonu a zvedla sluchátko. Teprve, když uslyšel vytáčecí tón, dal se do pohybu. Během tří minut se potácel ze dveří jako zpráskaný pes, se sportovní taškou nacpanou košilemi a saky. Jak spěchal ke dveřím, vypadla mu z ní bota. Ani si toho nevšiml a Eliza se neobtěžovala ho upozornit.

Položila telefon až ve chvíli, kdy slyšela zvuk odjíždějícího auta. Pohlédla na svou levou ruku a viděla, že jí dlaň v místech, kde do ní zarývala nehty, krvácí. Doted' ani necítila, jak to štípe.

Kapitola čtvrtá

Přestože poněkud vypadla ze cviku, podařilo se Jessie prokletit si cestu dopravou z centra L.A. do Norwalku bez větších potíží. Aby se po cestě nemusela moc soustředit na to, kam se chystá, rozhodla se zavolat své rodině.

Její adoptivní rodiče, Bruce a Janine Huntovi, žili v Las Cruces v Novém Mexiku. On byl bývalý agent FBI a ona bývalá učitelka. Jessie u nich strávila pár dní, když byla na cestě do Quantica, a doufala, že to samé udělá i až se bude vracet. Jenže jí mezi koncem programu a návratem do práce nezbyval dostatek času, a tak musela druhou návštěvu oželit. Nicméně tam pořád chtěla brzy znovu zajet, zvláště proto, že její máma sváděla boj s rakovinou.

Nepřipadalo jí to fér. Janine se s nemocí s přestávkami potýkala už víc než deset let, a to ještě po tom, co se jí před lety stala taková tragédie. Nedlouho předtím, než adoptovali šestiletou Jessie, totiž Huntovi přišli o syna v batolecím věku, také kvůli rakovině. Natolik toužili zaplnit náhlou prázdnotu v srdci, že jim nevadilo, že si k sobě berou dceru sériového vraha, jenž jí zavraždil matku a samotnou ji nechal napospas smrti. Jelikož Bruce pracoval pro FBI, američtí maršálové, kteří ji umístili do programu na ochranu svědků, usoudili, že to tak bude jen logické. Na papíře to všechno dávalo dokonalý smysl.

Zahнала ty myšlenky z hlavy a vytočila příslušné číslo.

„Ahoj, tat'ko,“ pozdravila. „Jak se daří?“

„Dobře,“ odpověděl. „Mamka odpočívá. Chceš zavolat později?“

„Ne. Můžeme mluvit spolu. S ní si promluvíme večer nebo někdy. Co je u vás nového?“

Před čtyřmi měsíci by se jí s ním bez mámy mluvit nechtělo. Bruce Hunt byl muž, který si k sobě jen tak někoho nepustil, a Jessie taky nebyla právě zosobněním vřelosti. Z dětství na něj měla smíšené vzpomínky pohybuující se od radosti k frustraci. Pamatovala si na lyžařské výlety, stanování a túry v horách a rodinné dovolené v Mexiku, kam to měli necelých sto kilometrů.

Také si ale pamatovala na hlasité hádky, obzvláště ve svých pubertálních letech. Bruce uznával disciplínu. Jessie, jež v sobě roky dusila hněv za to, jak v jediném okamžiku přišla o svou matku, své jméno i svůj domov, měla naopak tendence neposlušnost. Od té doby, co nastoupila ke studiu na USC a následně ho dokončila, spolu mluvili celkem možná dvacetkrát. Navštěvovali se jen výjimečně.

Když se ale před nedávnem mamce vrátila rakovina, donutilo je to spolu hovořit bez prostředníka. A nějak se tím mezi nimi prolomily ledy. Dokonce za ní přijel i do L.A., aby jí pomohl se zotavit po břišním zranění, které jí Kyle minulý podzim přivodil při svém útoku.

„Tady se nic moc neděje,“ odpověděl na její otázku. „Mamka měla včera další chemoterapii, proto teď pospává. Pokud se na to bude cítit, možná si později zajdeme někam na večeři.“

„I s celou vaší policajtskou partou?“ dobírala si ho. Její rodiče se před pár měsíci přestěhovali ze svého domu do bytového zařízení pro seniory, které bylo obsazeno převážně vysloužilými policisty z Las Cruces PD, oddělení šerifa a FBI.

„Kdepak, jen my dva. Představoval jsem si večeři při svíčkách. Ovšem někde, kde můžeme vedle stolu postavit lavor, kdyby náhodou musela zvracet.“

„Ty jsi opravdu nenapravitelný romantik, tat'ko.“

„Dělám, co můžu. Jak se máš ty? Předpokládám, že svůj FBI výcvik jsi dokončila úspěšně.“

„Z čeho tak usuzuješ?“

„Protožeš věděla, že se tě na to zeptám, a kdybys mi měla oznamovat špatné zprávy, ani bys nevolala.“

Jessie musela uznat, že na starého psa mu to ještě pořád slušně pálí.

„Prošla jsem,“ potvrdila. „Už jsem zpátky v L.A. Zítra začínám v práci a teď... jen zařizuju, co je třeba.“

Nechtěla mu říkat, kam ve skutečnosti míří, aby ho zbytečně neznepokojovala.

„To zní zlověstně. Proč mám dojem, že si nejdeš do obchodu pro chleba?“

„Nechtěla jsem, aby to tak vyznělo. Asi jsem jen mimo ze všeho toho cestování. Vlastně už jsem skoro na místě,“ zalhala. „Mám zavolat večer nebo počkat do zítřka? Nerada bych vám kazila nóbl večeri s lavorem na zvracení.“

„Možná zítra,“ poradil.

„Tak jo. Pozdravuj mamku. Mám tě ráda.“

„Já tě mám taky rád,“ řekl a zavěsil.

Jessie se pokusila soustředit na silnici. Doprava se začínala zhoršovat a z její cesty na NRD, která obvykle trvala pětáctýřicet minut, jí stále zbývalo další půl hodiny.

NRD, celým názvem Nerehabilitační oddělení, byla speciální samostatná jednotka přidružená k Norwalkské metropolitní státní nemocnici. V hlavní budově léčebny přebývali nejružnější duševně nemocní pachatelé, u nichž soud rozhodl, že nejsou způsobilí k pobytu v běžné věznici.

Přístavba NRD, o jejíž existenci neměla veřejnost ani většina policejních a zdravotnických zaměstnanců tušení, však sloužila k mnohem choulostivějším účelům. Byla stavěná pro maximálně deset zločinců, které bylo třeba uvěznit poněkud tajněji. V současné době tam drželi pouze pět lidí, samé muže, samé sériové sexuální násilníky a vrahy. Jedním z nich byl Bolton Crutchfield.

Jessie se v myšlenkách zatoulala ke dni, kdy ho tam navštívila naposled. Bylo to předtím, než odjela na Národní akademii, a neřekla mu tehdy, že ji nějaký čas neuvidí. Chodila za Crutchfieldem pravidelně od minulého podzimu, kdy v rámci svého magisterského praktika obdržela povolení ho vyslýchat. Tamější zaměstnanci tvrdili, že s doktory a výzkumníky většinou odmítá hovořit. Z důvodů, jež Jessie pochopila teprve později, však proti její návštěvě nic nenamítal.

Během dalších několika týdnů dospěli k jakési dohodě. On jí poví podrobnosti o svých zločinech, jejich provedení a konkrétních motivech, pokud mu ona na oplátku sdělí něco o svém vlastním životě. Zpočátku se to zdálo jako spravedlivý obchod. Koneckonců usilovala o to, aby se stala policejní profilistkou se zaměřením na sériové vrahy. Jestliže se jí podaří jednoho z nich přimět, aby jí svěřil detaily činů, jichž se dopustil, mohlo by to pro ni mít nedozírnou cenu.

A navíc se ukázalo, že k tomu dostane dodatečný bonus. Crutchfield dokázal nějakým způsobem vyvozovat informace jako Sherlock Holmes, i když byl zavřený v psychiatrické léčebně. Stačilo mu se na Jessie podívat a okamžitě dokázal odhadnout spoustu věcí o jejím životě.

Tuto dovednost použil v kombinaci s informacemi, jež mu poskytla o jistém případu, k tomu, aby jí poradil s několika zločiny, včetně vraždy bohaté filantropky z Hancock Parku. Upozornil ji také na to, že její manžel možná není tak důvěryhodný, jak by se mohlo zdát.

Naneštěstí pro Jessie fungovaly jeho dedukční schopnosti i proti ní. Jejím prvotním důvodem, proč se s Crutchfieldem vůbec chtěla setkat, bylo to, že si všimla, že své vraždy provedl po vzoru jejího otce, legendárního a dosud nedopadeného sériového vraha, Xandera Thurmana. Thurman ovšem své vraždy spáchal o víc než dvacet let dříve na venkově v Missouri. Pro vraha působícího v jižní Kalifornii se to tedy zdálo jako podivně náhodná, nepochopitelná volba.

Nicméně se ukázalo, že Bolton byl jeho velkým fanouškem. A jakmile se ho Jessie začala vyptávat, co ho na těch starých vraždách tak zaujalo, netrvalo mu dlouho si dát věci dohromady a přijít na to, že ta mladá žena před ním má k Thurmanovi osobní vztah. Nakonec přiznal, že ví, že je to jeho dcera. A prozradil jí ještě něco—s jejím otcem se dva roky předtím setkal.

S radostí v hlase ji informoval, že její otec vstoupil do léčebny přestrojený za doktora a podařilo se mu s vězněm zapříst rozsáhlý rozhovor. Prý hledal svou dceru, již změnili jméno a umístili ji do programu na ochranu svědků poté, co jí zabil matku. Měl podezření, že by jednoho dne mohla dojít Crutchfielda navštívit, protože se jejich zločiny navzájem tak podobaly. Thurman chtěl, aby mu Crutchfield dal vědět, pokud se někdy objeví, a předal mu její nové jméno a adresu.

Od té chvíle se z jejich vztahu vytratila veškerá rovnováha a to ji nesmírně znepokojovalo. Crutchfield jí i nadále poskytoval informace o svých zločinech a radil jí se zločiny ostatních. Oba si však byli vědomi, že má v rukou všechny trumfy.

Znal její jméno. Věděl, jak vypadá. Věděl, v jakém bydlí městě. V jenom okamžiku dokonce zjistil, že přebývá v bytě své kamarádky Lacy a kde to je. A podle všeho dokázal i zpoza mříží údajně utajené léčebny sdělit všechny tyto údaje jejímu otci.

Jessie si byla poměrně jistá, že právě to byl alespoň zčásti důvod, proč Lacy, ambiciózní módní návrhářka, přijala šestiměsíční práci v Miláně. Jednalo se sice o skvělou příležitost, ale zároveň ji to taky zaneslo na opačnou stranu světa od Jessiina nebezpečného života.

Zatímco Jessie sjížděla z dálnice a od NRD už ji dělilo jen pár minut, vzpomněla si, jak Crutchfield konečně zmáčkl spoušť nevyřčené hrozby, která visela nad každým jejich setkáním.

Možná to bylo proto, že na několik měsíců odjížděla. Možná to bylo prostě naschvál. Když mu ale skrze prosklenou přepážku naposled pohlédla do vychytralých očí, vytasil na ni šokující novinku.

„Trochu si s vaším otcem popovídáme,“ oznámil jí se svým úlisným jižanským přízvukem. „Neřeknu vám kdy, nechci vám zkazit překvapení. Ale bude to nádhera, tím jsem si zcela jistý.“

Následující slovo ze sebe dokázala jen stěží vypravit. „Jak?“

„Ach, s tím si nedělejte starosti, slečno Jessie,“ pronesl uklidňujícím tónem. „Buďte si ale jistá, že až spolu budeme mluvit, nezapomenu ho od vás pozdravovat.“

Když zajížděla do areálu nemocnice, položila si tu samou otázku, která jí od té doby neustále vrtala hlavou a kterou dokázala zahnat, jen pokud se upřeně soustředila na jinou práci: opravdu to udělal? Zatímco se o tisíce kilometrů dál učila, jak chytat lidi, jako je on a její otec, opravdu se ti dva podruhé setkali navzdory všem bezpečnostním opatřením, jež měla přesně něčemu takovému zabránit?

Měla pocit, že tuhle záhadu zanedlouho rozluští.

Kapitola pátá

Při vstupu na jednotku NRD vše probíhalo tak, jak si to pamatovala. Jakmile u strážní brány získala povolení projet do uzavřeného areálu nemocnice, zamířila kolem zadní strany hlavní budovy ke druhé, menší a nevýrazné stavbě za ní.

Jednalo se o betonovou a ocelovou jednopatrovou budovu uprostřed nevydlážděného parkoviště. Za velkým, zeleným, drátěným oplocením, které obklopovalo celý objekt a na jehož vrcholu se vinul ostnatý drát, šlo vidět jen střechu.

Druhou strážní bránou projela na pozemek NRD. Poté co zaparkovala, vykročila směrem k hlavnímu vchodu a předstírala přitom, že si nevšímá nespočtu bezpečnostních kamer, které bedlivě sledují každý její krok. Dorazila ke vnějším dveřím, kde musela počkat, až ji někdo pustí dovnitř. Narozdíl od její první návštěvy ji už ale zdější zaměstnanci znali od vidění, a tak jí otevřeli, jen co ji spatřili.

To ovšem platilo pouze u vnějších dveří. Jakmile jimi prošla na malé nádvoří, dostala se k hlavnímu vchodu do zařízení, jenž tvořily tlusté dveře z neprůstředného skla. Použila svou vstupní kartu, načež se panel zeleně rozsvítil. Pak jí jeden ze strážníků, který seděl za stolem uvnitř budovy a který rovněž viděl, že panel změnil barvu, muselodemknout dveře bzučákem, a tím dokončit složitý proces vstupu do budovy.

Jessie nyní stála v nevelkém vestibulu a čekala, až se za ní vnější dveře zavřou. Ze zkušenosti věděla, že vnitřní dveře se nedají otevřít, dokud se ty vnější zcela nedovřou. Netrvalo dlouho a uslyšela hlasité cvaknutí zámku následované odemykáním vnitřního vstupu.

Jessie vešla dovnitř, kde už na ni čekala druhá ozbrojená strážkyně. Vzala si od ní všechny osobní věci, kterých s sebou měla minimum. Za tu dobu se stihla naučit, že je jednodušší nechat všechno v autě, protože stejně nehrozilo, že by se do něj někdo vloupal.

Strážkyně ji prošacovala a pak jí pokynula, aby prošla detektorem kovu, jaké bývají na letišti. Pracoval na principu milimetrových vln a dokázal podrobně znázornit celé její tělo. Jakmile to měla za sebou, byl jí beze slova navrácen všechn osobní majetek, což mělo rovněž sloužit jako povolení pokračovat dál.

„Bude na mě čekat důstojnice Gentryová?“ zeptala se strážkyně za stolem.

Žena k ní vzhledla s výrazem naprostého nezájmu. „Za chvíli tu bude. Počkejte na ni u dveří Přechodné přípravy.“

Jessie udělala, jak jí řekli. Název Přechodná příprava označoval místnost, kde se všichni návštěvníci museli převléct, než mohli komunikovat s některým z pacientů. Na tomto místě si každý musel obléct šedý nemocniční plášť, sundat si všechny šperky a smýt veškeré líčení. Jak ji zde opakovaně varovali, tihle muži nepotřebovali žádné další podněcování.

O okamžik později se dveře přípravy otevřely a vystoupila z nich důstojnice Kathrine „Kat“ Gentryová, aby ji přivítala. Při pohledu na ni Jessie poskočilo srdce. Když se minulé léto poprvé setkaly, nepadly si sice příliš do noty, od té doby se však z obou žen staly kamarádky, jež pojilo společné vědomí, jaká temnota se skrývá v některých lidech. Jessie si ke Kat vypěstovala takovou důvěru, že jí jako jedné z méně než šesti lidí na celém světě svědila, že je dcera Ozarkského kata.

Zatímco k ní Kat vykročila, Jessie si znovu připomněla, jaká je vedoucí bezpečnosti NRD tvrdáčka. Navzdory tomu, že měřila sotva sto sedmdesát centimetrů, působila po tělesné stránce impozantním dojmem a její pětasedesátikilové tělo jako by sestávalo jen ze svalů a železné vůle. Bývalá příslušnice Army Rangers si odsloužila dvě mise v Afghánistánu, jež se jí podepsaly na obličeji. Hyzdily ho popáleniny od šrapnelu a dlouhá jizva, která jí začínala těsně pod levým okem a svisle se jí táhla dolů po tváři. Šedýma očima si neustále měřila okolí a pečlivě vstřebávala každý detail, aby zhodnotila, zda se jedná o hrozbu nebo ne.

U Jessie zjevně usoudila, že ne. Po tváři se jí rozlil široký úsměv a za okamžik už ji držela v medvědíh objetí.

„Dlouho jsme se neviděly, paní z FBI,“ prohlásila nadšeně.

Jessie v jejím drtivém sevření zalapala po dechu a promluvila teprve, když ji Kat pustila.

„Nejsem z FBI,“ opravila ji. „Byla jsem tam jen na výcvik. Pořád patřím k LAPD.“

„To je fuk,“ mávla Kat odmítavě rukou. „Bylas v Quanticu, pracovala jsi s těmi nejvýše postavenými ve svém oboru a učila ses nóbl metody FBI. Když ti budu chtít říkat paní z FBI, tak to taky udělám.“

„Pokud to znamená, že mi nepřelomíš páteř napůl, tak mi klidně říkej, jak chceš.“

„Když už jsme u toho, nemyslím, že by se mi to ještě povedlo,“ poznamenala Kat. „Vypadáš silnější než předtím. Hádám, žeš tam neposilovala jen mozkové závity.“

„Šest dní v týdnu,“ přisvědčila Jessie. „Běhy na dlouhou trať, překážkové dráhy, sebeobrana a školení se zbraní. Rozhodně mi nakopali zadek do solidnějšího tvaru.“

„Měla bych se bát?“ zeptala se Kat s předstíranými obavami a o krok přitom ustoupila s rukama zvednutýma v obranném gestu.

„Nemyslím, že bych tě dokázala nějak ohrozit,“ přiznala Jessie. „Je ale pravda, že mám pocit, že bych se před podezřelým dokázala ubránit, což doteď rozhodně neplatilo. Když se zpětně podívám na pár svých posledních střetnutí, mám štěstí, že jsem je přežila.“

„To je paráda, Jessie,“ řekla Kat. „Možná bychom někdy mohly změřit síly, dát si pár kol, abys nevypadla ze cviku.“

„Jestli máš na mysli pár kol v pití panáků, počítej se mnou. V opačném případě si teď asi dám od každodenního běhání a bušení a tak dál na chvíli pohov.“

„Beru to všechno zpátky,“ prohlásila Kat. „Pořád si stejný posera, jako vždycky.“

„A teď se projevuje ta pravá Kat Gentryová, tak jak ji znám a jak jsem si ji oblíbila. Věděla jsem, že musí existovat důvod, proč jsi byla první člověk, kterého jsem po návratu do města chtěla vidět.“

„Ačkoli jsem polichocena,“ podotkla Kat, „myslím, že obě víme, žeš sem ve skutečnosti nepřišla za mnou. Přestaneme to odkládat a půjdeme dovnitř?“

Jessie přikývla a následovala Kat do Přechodné přípravy, jejíž sterilita a tichost z návštěvy rychle vysály veškerou žertovnou atmosféru.

* * *

O patnáct minut později zavedla Kat Jessie ke dveřím, jež spojovaly bezpečnostní křídlo NRD s některými z nejnebezpečnějších lidí na planetě. Mezitím se také stihly zastavit u ní v kanceláři, aby si doplnily informace za posledních pár měsíců, které proběhly překvapivě jednotvárně.

Kat jí sdělila, že poté, co Crutchfield pohrozil, že se brzy setká s jejím otcem, zpřísnili již tak striktní bezpečnostní opatření ještě víc. Nainstalovali v zařízení další bezpečnostní kamery a přidali dodatečné požadavky na ověření totožnosti.

Neexistovalo nic, co by naznačovalo, že se Xander Thurman pokusil Crutchfielda navštívit. Jeho jedinými návštěvníky byli doktor, který mu chodil každý měsíc zkontrolovat životně důležité orgány, psychiatr, s nímž skoro nikdy nemluvil, detektiv od LAPD, který doufal, i když zjevně zbytečně, že se s ním Crutchfield podělí o informace k odloženému případu, na němž právě pracoval, a jeho soudem přidělený právník, který se jen chodil přesvědčit, že ho tam nemučí. S nikým z nich skoro nepromluvil.

O Jessie se podle Kat zaměstnancům také nezmiňoval, dokonce ani Erniemu Cortezovi, pohodářskému strážci, jenž na něj každý týden dohlížel ve sprše. Bylo to, jako by neexistovala. Uvažovala, zda je možné, že se na ni zlobí.

„Vím, že si pamatuješ, jak to chodí,“ obrátila se na ni Kat u bezpečnostních dveří. „Už je to ale pár měsíců, a tak si čistě pro jistotu zopakujeme bezpečnostní postupy. Nepřibližuj se k vězni. Nedotýkej se prosklené přepážky. Předpokládám, že na tenhle se vykašleš, ale oficiálně bys o sobě neměla prozrazovat žádné osobní informace. Jasně?“

„Ano,“ přitakala Jessie, která byla za připomenutí ráda. Pomohlo jí to přepnout mysl do správného rozpoložení.

Kat ukázala svůj odznak a kývla do kamery nad dveřmi. Někdo jim otevřel. Jessie v mžiku zaskočil nečekaný vír aktivity. Namísto obvyklých čtyř strážců jich tu bylo šest. K tomu po místnosti přecházeli další tři muži v dělnických uniformách, v rukou různé součásti technického vybavení.

„Co se tu děje?“ zajímala se.

„Ach, zapomněla jsem ti říct—uprostřed týdne nám posílají nové vězně. Budeme mít plno ve všech deseti celách. Proto kontrolujeme sledovací zařízení v prázdných celách, abychom se přesvědčili, že všechno funguje tak, jak má. Taky jsme zvýšili počet bezpečnostních pracovníků ze čtyř na šest během denní směny, tedy beze mě, a v noci ze tří na čtyři.“

„To zní... riskantně,“ poznamenala Jessie diplomaticky.

„Já proti tomu protestovala,“ přiznala Kat. „Ale kraj to tak potřeboval a my měli prázdné cely. Byla to předem prohraná bitva.“

Jessie přikývla a rozhlédla se kolem. Zdálo se, že na základech místnosti se nic nezměnilo. Jednotka byla navržena jako kruh, v jehož středu bylo velící středisko, ze kterého všemi směry vybíhaly paprsky vedoucí do cel jednotlivých vězňů. V nyní přeplněném prostoru velícího střediska, jež vypadalo jako mimořádně rušná sesterna, momentálně sedělo šest strážců.

Zahlédla mezi nimi pár nových tváří, většina jí však připadala povědomá, včetně Erniero Corteze. Ernie byl se svými bezmála dvěma metry a sto patnácti svalnatými kily obrovský exemplář chlapa. Bylo mu něco přes třicet a v krátce střižených černých vlasech se mu sem tam začínaly pomalu objevovat šediny. Když uviděl Jessie, roztáhla se mu tvář do širokého úsměvu.

„Fešando,“ zavolal na ni láskyplnou přezdívkou, kterou jí dal při jejich prvním setkání, kdy se ji pokusil sbalit a narážel přitom na to, že by to měla zkusit jako modelka. Vcelku rázně ho tehdy odmítla, nezdálo se ale, že by jí to měl za zlé.

„Jak to jde, Ernie?“ zeptala se a taky se na něj usmála.

„Znáš to, všechno při starém. Dávám pozor, aby pedofilové, násilníci a vrahové nedělali neplechy. A co ty?“

„V podstatě to samé,“ odpověděla a vzhledem k tomu, kolik se kolem pohybovalo neznámých tváří, se rozhodla nepopisovat, čemu se posledních pár měsíců věnovala, příliš do podrobností.

„Když už jsi teď měla několik měsíců čas se přenést přes rozvod, nechtěla bys strávit pár příjemných chvil s Ernsterem? Chystám se tento víkend to Tijuany.“

„Ernsterem?“ zopakovala po něm Jessie a nepodařilo se jí potlačit zachichotání.

„No co?“ ohradil se na oko defenzivně. „Je to přezdívká.“

„Promiň, Ernster, ale tenhle týden budu mít skoro určitě jiné plány. Ty jsi to ale na jai alai moc užij. Že mi koupíš pár Chiclet?“

„Au,“ chytl se dramaticky za hrud', jako by mu srdcem prostřelila šíp. „Víš ty co, i velcí kluci mají city. I my jsme, vždyť víš... velcí kluci.“

„Tak jo, Cortezi,“ vložila se do toho Kat, „to stačí. Teď jsem si kvůli tobě málem ublinkla do pusy. A Jessie tu má nějaké vyřizování.“

„Takhle mě ranit,“ zamumlal si Ernie pod vousy a obrátil pozornost zpět ke svému monitoru. Navzdory jeho slovům to neznělo, jako by ho to nějak zvlášť rozhodilo. Kat Jessie pokynula, aby ji následovala ke dveřím do Crutchfieldovy cely.

„Tohle by se ti mohlo hodit,“ řekla a podávala jí malý ovladač s červeným tlačítkem uprostřed. Bylo to zařízení na způsob „v případě nouze rozbijte sklo“. Jessie ho považovala za takový svůj digitální ochranný štít.

Kdyby si s ní Crutchfield začal příliš zahrávat a ona chtěla místnost opustit, aniž by tím na sobě dala znát, jaký na ni má vliv, stačilo jí stisknout tlačítko ukryté v dlani. Upozorní tím Kat, která ji z místnosti dostane pod nějakou smyšlenou oficiální záminkou. Jessie měla silné podezření, že Crutchfield o zařízení ví, i tak však byla ráda, že ho má.

Sevřela ovladač v ruce, kývla na Kat na znamení, že je připravena vejít do místnosti, a zhluboka se nadechla. Kat otevřela dveře a Jessie vkročila dovnitř.

Zdálo se, že Crutchfield její příchod očekával. Stál pouhých pár centimetrů od skleněné přepážky, která celou rozdělovala na dvě části, a zešíroka se na ni usmíval.

Kapitola šestá

Jessie chvíli trvalo, než se jí podařilo odtrhnout pohled od jeho křivých zubů a zhodnotit situaci.

Na první pohled se nijak nelišil od toho, jak si ho pamatovala. Pořád měl stejné blondáté vlasy, zastřižené těsně u hlavy. Pořád nosil ten stejný, zářivě modrý nemocniční úbor. Jeho obličej byl pořád poněkud oplácanější, než by člověk u muže se sto sedmdesáti centimetry a necelými sedmdesáti kilogramy očekával. Spíš než na svých pětatřicet let kvůli tomu vypadal na pětadvacet.

A pořád se na ni díval svýma pronikavýma, téměř dravýma hnědýma očima. Ty jediné prozrazovaly, že muž, který naproti ní stál, zabil nejméně devatenáct lidí a možná dvakrát tolik.

Ani v jeho cele se nic nezměnilo. Byla to malá místnost, k jejíž protější zdi byla připevněná úzká postel bez povlečení. Vzadu, v pravém rohu stál malý psací stůl se zapuštěnou židlí a vedle něj malinké kovové umyvadlo. Za nimi se ve výklenku nacházel záchod s plastovými posuvnými dveřmi, které měly nabízet alespoň minimální soukromí.

„Slečno Jessie,“ zavrňel tiše. „Jaké nečekané překvapení, že jsem zde na vás narazil.“

„A přece tu stojíte, jako byste čekal, že každou chvíli přijdu,“ opáčila Jessie, jež nechtěla Crutchfieldovi ani na okamžik nechat výhodu. Přešla místnost a posadila se na židli k malému psacímu stolu na opačné straně skla. Kat zaujala svou obvyklou pozici v rohu, odkud vše ostražitě sledovala.

„Cítil jsem, jak se nám tu v zařízení změnila energie,“ odpověděl a v hlase mu jako vždy zazníval silný louisianský přízvuk. „Vzduch jako by najednou zesládl a měl jsem dojem, že venku slyším cvrlikat ptáčky.“

„Normálně takhle lichotkami neoplýváte,“ poznamenala Jessie. „Prozradíte mi, co vás přivedlo do tak rozverně nálady?“

„Nic zvláštního, slečno Jessie. Copak člověk nemůže projevit trochu radosti z přivítání nečekaného hosta?“

Na způsobu, jakým pronesl svou poslední větu bylo něco, z čeho Jessie zamrazilo v zátylku. Jako kdyby se v té poznámce skrývalo cosi víc. Na okamžik zůstala jen v tichosti sedět, zatímco jí mozek běžel na plné otáčky. S časovými limity si starosti nedělala. Věděla, že jí Kat dovolí ve výsledku pokračovat, jak uzná za vhodné.

Jak si tak v hlavě převracela Crutchfieldova slova, uvědomila si, že nemusí mít jen jeden význam.

„Když hovoříte o nečekaných hostech, máte tím na mysli mě, pane Crutchfelde?“

Na několik vteřin na ni jen beze slova upřeně hleděl. Nakonec se mu však na tváři široký, nucený úsměv pomalu zkroutil ve zlomyslnější—a věrohodnější—úšklebek.

„Nestanovili jsme si pro tuto návštěvu žádná základní pravidla,“ podotkl a náhle se k ní otočil zády.

„Já myslím, že doby pravidel už máme dávno za sebou, nebo ne, pane Crutchfelde?“ zeptala se. „Známe se dost dlouho, abychom si dokázali jen tak popovídat, co říkáte?“

Odešel k posteli připevněné k zadní stěně cely a posadil se na ni. Jeho výraz nyní částečně zakrýval stín.

„Jak si ovšem mohu být jistý, že ke mně budete stejně vstřícná, jako chcete, abych byl já k vám?“ chtěl vědět.

„Poté, co jste jednomu ze svých poskoků nařídil, aby se vloupal do domu mé kamarádky a vyděsil ji natolik, že dodnes nedokáže v klidu usnout, moc nevím, jestli si úplně zasloužíte mou důvěru nebo mou ochotu vám vyhovět.“

„Tenhle incident vytáhnete,“ namítl, „ale to, jak jsem vám v několika případech pomohl s profesními i osobními případy, to už nezmíníte. Každou svou takzvanou netaktnost z mé strany jsem

vám vynahradil tím, že jsem vám poskytl informace, které pro vás měly nedocenitelnou hodnotu. Nežádám vás o nic víc, než o záruku, že se nebude jednat o jednostrannou službu.“

Jessie na něj upřela tvrdý pohled a snažila se odhadnout, do jaké míry mu může vyhovět a přitom si stále zachovat profesionální odstup.

„Co přesně po mě vůbec chcete?“

„V této chvíli? Pouze váš čas, slečno Jessie. Byl bych mnohem radši, kdybyste se mě tak nestranila. Naposledy jste mě svou přítomností poctila před sedmdesáti šesti dny. Méně sebevědomý muž by se za tak dlouhé odcizení mohl urazit.“

„Dobře,“ svolila Jessie. „Slibuji, že vás budu navštěvovat pravidelněji. Vlastně se za vámi do konce týdne zastavím ještě alespoň jednou. Co na to říkáte?“

„Je to začátek,“ odpověděl nezávazně.

„Výborně. V tom případě se vraťme k mé otázce. Předtím jste říkal, že jste projevoval radost z přivítání nečekaného hosta. Měl jste tím na mysli mě?“

„Slečno Jessie, i když je mi vždy nesmírným potěšením užívat si vaší společnosti, musím přiznat, že má poznámka se opravdu týkala jiného hosta.“

Jessie cítila, jak za ní Kat v rohu místnosti ztuhla.

„A koho se tedy týkala?“ zajímala se, přičemž se snažila udržet vyrovnaný hlas.

„Já myslím, že to víte.“

„Ráda bych, abyste mi to řekl,“ trvala na svém Jessie.

Bolton Crutchfield se znovu postavil. V plném světle na něj měla Jessie nezakrytý výhled, a tak viděla, jak v ústech kroutí jazykem, jako by to byla ryba na udici, s kterou si pohrává.

„Když jsme spolu naposledy mluvili, ujistil jsem vás, že si popovídám s vaším tatíčkem.“

„A popovídal?“

„Ale jistěže,“ odvětil nezaujatě, jako kdyby jí odpovídal, kolik je hodin. „Chtěl, abych vás od něj pozdravoval. Vyřídil jsem mu totiž předtím taky vaše pozdravy.“

Jessie ho bedlivě pozorovala a snažila se v jeho obličejí odhalit sebemenší náznak lži.

„Mluvil jste s Xanderem Thurmanem,“ přesvědčovala se. „V této místnosti, během posledních jedenácti týdnů?“

„Přesně tak.“

Jessie věděla, že mu Kat dychtí položit vlastní otázky, aby si mohla ověřit pravdivost jeho tvrzení a zjistit, jak k tomu došlo, v této chvíli to pro ni nicméně bylo druhořadé a mohlo to počkat na později. Nechtěla, aby se konverzace stočila jinam, a tak rychle pokračovala, než stihne její kamarádka cokoli říct.

„O čem jste spolu hovořili?“ vyzvíдалa a snažila se, aby to neznělo, že ho soudí.

„No, museli jsme mluvit dost v šifrách, abychom odposlouchávajícím neprozradili jeho pravou totožnost. Předmětem hovoru jste ale byla vy, slečno Jessie.“

„Já?“

„Ano. Pokud si pamatujete, už jsme spolu jednou mluvili před pár lety, kdy mě varoval, že byste mě jednoho dne mohla navštívit. Že ovšem budete vystupovat pod jiným jménem, než jaké vám dal, Jessica Thurmanová.“

Když vyslovil jméno, které dvacet let neslyšela nahlas od nikoho kromě sebe sama, bezděky sebou škubla. Jessie věděla, že si její reakce všiml, nedalo se s tím však nic dělat. Crutchfield se vědoucne usmál a pokračoval.

„Chtěl vědět, jak se jeho dlouho ztracené dceři daří. Zajímal se o celou řadu podrobností— čím se živíte, kde bydlíte, jak teď vypadáte, jaké je vaše nové jméno. Moc si přeje s vámi znovu navázat spojení, slečno Jessie.“

Zatímco mluvil, Jessie se nabádala k pomalému nadechování a vydechování. Přinutila se uvolnit tělo a působit co nejklidnějším dojmem, i když to byla jen přetvářka. Při své další otázce musí vypadat pokud možno nevzrušeně.

„Prozradil jste mu některou z těch informací?“

„Jen jednu,“ odpověděl s uličnickým výrazem.

„A to kterou?“

„Doma jste tam, kde je vaše srdce,“ prohlásil.

„A to má ksakru znamenat co?“ dorážela na něj. Srdce jí najednou zběsile bušilo.

„Pověděl jsem mu, kde se nachází místo, které nazýváte domovem,“ řekl věcně.

„Dal jste mu mou adresu?“

„Tak konkrétní jsem nebyl. Abych pravdu řekl, navzdory mému nejlepšímu úsilí se mi vaši přesnou adresu nepodařilo zjistit. Vím ale dost, aby mu to pomohlo vás najít, pokud bude chytrý. A my oba víme, slečno Jessie, že váš tatíček je velice chytrý.“

Jessie hlasitě polkla a zápasila s nutkáním se na něj rozkřičet. Stále ještě odpovídal na její otázky a ona z něj potřebovala dostat co nejvíce informací, než přestane.

„Takže kolik mám času, než mi zaklepe na dveře?“

„To záleží na tom, jak dlouho mu bude trvat, než si pospojuje všechny části skládky,“ poznamenal Crutchfield s přehnaným pokrčením ramen. „Jak jsem řekl, musel jsem se vyjadřovat v šírách. Kdybych mluvil příliš konkrétně, vyslalo by to varovné signály těm lidem, co sledují veškeré mé konverzace. To by ničemu nepomohlo.“

„Co kdybyste mi pověděl, co přesně jste mu řekl? Tak si budu moct pravděpodobnou časovou lhůtu odhadnout sama.“

„A co by na tom pak bylo zábavného, slečno Jessie? Poměrně jste mě okouzila. Tohle mi ale připadá jako nepřiměřená výhoda. Musíme tomu muži dát aspoň šanci.“

„Šanci?“ zopakovala Jessie nevěřicně. „Šanci na co? Aby měl náskok, až mě bude chtít vykuchat jako moji matku?“

„Teď jste k němu ovšem nespravedlivá,“ odpověděl a zdálo se, že čím víc je Jessie rozčilená, tím je on klidnější. „To mohl udělat před všemi těmi lety v oné zasněžené chatě. Ale neudělal. Tak proč usuzujete, že vám chce ublížit nyní? Třeba jen touží vzít svou malou holčičku na výlet do Disneylandu.“

„Určitě mi odpustíte, že o tom mám své pochybnosti a nehodlám se jich vzdát,“ odsekla. „Tohle není hra, Boltone. Chcete, abych vás znovu navštívila? K tomu musím být naživu. Jestli vám váš mentor rozseká vaši oblíbenou kámošku na cimpr campr, moc si s vámi už nepopovídá.“

„Dvě věci, slečno Jessie: zaprvé, chápu, že jsou to pro vás znepokojivé zprávy, ovšem byl bych raději, kdybyste se mnou nemluvila tak důvěrným tónem. Oslovovat mě křestním jménem? Nejen, že je to neprofesionální, ale taky je to od vás nezdvořilé.“

Jessie potichu běsnila. Ještě než vyslovil svou druhou připomínku, věděla, že jí neprozradí, co potřebuje. I tak zůstala zticha a doslova se kousala do jazyka, kdyby si to náhodou chtěl rozmyslet.

„A zadruhé,“ pokračoval, přičemž si zjevně užíval sledovat, jak se kroutí, „přestože mě vaše společnost těší, neusuzujte z toho, že jste má oblíbená kámoška. Nesmíte zapomínat na vždy ostrážitou důstojnici Gentryovou támhle za vámi. To je ta pravá kočička—prohnilá, zkažená kočička. Jak jsem jí již sdělil při několika příležitostech, až odsud odejdu, hodlám si pro ni připravit speciální rozloučení, pokud víte, co mám na mysli. Nesnažte se proto prosím v mém žebříčku kámošek předhánět.“

„Já...“ začala Jessie v naději, že ho dokáže přesvědčit, aby si to rozmyslel.

„Obávám se, že náš čas vypršel,“ řekl úsečně. S tím se otočil, odešel do malého výklenku s toaletou na konci cely a zatáhl za sebou plastovou zástěnu, čímž jejich konverzaci definitivně ukončil.

Kapitola sedmá

Jessie otáčela hlavou neustále ze strany na stranu a byla ve střehu, zda nezahlédne někoho nebo něco neobvyklého.

Vracela se domů po stejně komplikované trase jako předtím, všechna ta bezpečnostní opatření, na něž byla ještě před pár hodinami tak hrdá, jí však najednou připadala žalostně nedostatečná.

Tentokrát si vlasy svázala do drdolu a zakryla je kšiltovkou, přes níž si navíc natáhla kapuci od mikiny, kterou si koupila po cestě z Norwalku. Svůj malý batůžek měla nasazený zepředu, takže jí obepínal hrudník. Přestože by mohla svou totožnost utajit ještě lépe, kdyby si nasadila sluneční brýle, neudělala tak ze strachu, že by omezovaly její zorné pole.

Kat slíbila, že si znovu prohlédne nahrávky všech Crutchfieldových návštěv z poslední doby, aby zjistila, zda jí něco neuniklo. Navrhla také, aby Jessie počkala, až skončí v práci, že i když bydlí až v Industry, zaveze ji do DTLA, aby se ujistila, že se domů dostane v pořádku. Jessie její nabídku zdvořile odmítla.

„Nemůžu se spoléhat, že s sebou odteď budu mít všude, kam se hnu, ozbrojený doprovod,“ protestovala.

„Proč ne?“ chtěla vědět Kat a říkala to jen napůl žertem.

Jak nyní kráčela chodbou a blížila ke svému bytu, uvažovala, zda neměla návrh své kamarádky přece jen přijmout. S plnou taškou jídla v rukou si připadala obzvlášť zranitelná. Na chodbě panovalo mrtvolné ticho. Od chvíle, kdy vstoupila do budovy, nespatriřila ani živáčka. Než tomu stihla zabránit, vloudila se jí do hlavy šílená myšlenka—že její otec pozabíjel všechny v jejím patře, aby se nemusel potýkat s komplikacemi, až se vrhne na ni.

Světýlko v kukátku zářilo zeleně, což ji při otevírání dveří trochu uklidnilo, ani tak se však nepřestávala rozhlížet z jednoho konce chodby na druhý, kdyby na ni chtěl náhodou někdo vyskočit. Nikdo tak neudělal. Jen co se ocitla uvnitř, rozsvítila světla a zamkla za sebou všechny zámky, teprve poté deaktivovala oba alarmy. Ten hlavní hned zase zapnula, ovšem v režimu „doma“, aby mohla chodit po bytě a pohybová čidla přitom nespouštěla poplach.

Tašku s nákupem položila na kredenc v kuchyni a s obuškem v ruce se vydala na kontrolní obchůzku. Než odjela do Quantica, úspěšně si zažádala o zbrojní průkaz a zítra, až půjde na stanici do práce, si měla vyzvednout svou zbraň. Jedna její část si přála, aby to udělala dnes, když se tam zastavila pro poštu. Jakmile si byla konečně jistá, že je v bytě v bezpečí, pustila se do uklízení nákupu a venku nechala jen sashimi, které si koupila na večeři místo pizzy.

Nic nedá v pondělí večer nezadané holce ve velkém městě takový pocit výjimečnosti, jako sushi ze supermarketu.

Ta myšlenka ji krátce rozesmála, než si vzpomněla, že její otec, který je současně sériový vrah, dostal návod, jak najít, kde bydlí. Možná to neměl úplně vyznačené na mapě, ale podle toho, co říkal Crutchfield, to stačilo k tomu, aby ji dřív nebo později našel. Zásadní otázka zněla, kdy je „dřív nebo později“?

* * *

O devadesát minut později bušila Jessie do těžkého pytle a z těla jí crčel pot. Když dojedla své sushi, připadala si nesvá a jako v kleci, a tak se rozhodla vybit si své obavy produktivním způsobem v posilovně.

Cvičení nikdy nijak zvlášť neholdovala. Během svého pobytu na Národní akademii však učinila nečekaný objev. Pokud se sedře do vyčerpání, nezůstane v ní žádné místo na úzkost a strach, které ji

většinu času tak šířaly. Kdyby to jen věděla o deset let dříve, mohla si ušetřit tisíce probdělých nocí a nocí provázených nekonečnými nočními můrami.

Rovněž tak mohla snížit počet návštěv u své terapeutky, doktorky Janice Lemmonové, proslulé forenzní psychologky ve svém oboru. Doktorka Lemmonová byla jedním z mála lidí, kteří znali o Jessině minulosti každý detail. V posledních letech jí byla nedocenitelnou oporou.

Nyní se ovšem zotavovala po transplantaci ledviny a dalších pár týdnů nemohla přijímat pacienty. Jessie si pohrávala s myšlenkou, že by s návštěvami skoncovala na dobro. Nicméně přestože posilovací terapie by sama o sobě byla levnější, věděla, že v budoucnu určitě přijdou časy, kdy bude doktorku ještě potřebovat.

Vrhla se do série rychlých úderů a vzpomínala přitom, jak se před svým výletem do Quantica často budila zbrocená potem, těžko se jí dýchalo a musela si připomínat, že je v bezpečí v Los Angeles, nikoli v malé chatě v Ozarkských horách v Missouri, kde přivázaná k židli sleduje, jak z pomalu umrzajícího těla její mrtvé matky odkapává krev.

Kéž by i to byl jenom sen. Všechno se to však doopravdy stalo. Když jí bylo šest let a manželství jejích rodičů se ocitlo nad propastí, její otec vzal ji i její matku do své odlehlé chaty. Tam jim prozradil, že už celá léta unáší, týrá a zabíjí lidi. A pak to samé provedl i své vlastní ženě, Carrie Thurmanové.

Zatímco jí ruce vsadil do okovů, připoutal je ke stropním nosníkům chaty a čas od času ji bodl nožem, nutil Jessie—tehdy Jessicu Thurmanovou—aby se dívala. Ruce jí přivázel k židli a oči přilepil izolepou tak, aby je nemohla zavřít, načež její matku definitivně dorazil.

Tím samým nožem následně přivodil své vlastní dceři dlouhou tržnou ránu, jež se jí táhla od levého ramene přes klíční kost až po začátek krku. Poté si z chaty jen tak odešel. Až o tři dny později ji tam podchlazenou a v šoku našli dva lovci, kteří šli náhodou kolem.

Když se vzpamatovala, vypověděla celý příběh policii a FBI. Tou dobou už byl ovšem její otec dávno pryč a s ním i veškerá naděje na jeho dopadení. Jessicu umístili v rámci programu na ochranu svědků do Las Cruces k Huntovým. Z Jessicy Thurmanové se stala Jessie Huntová a začal jí nový život.

Jessie potřásla hlavou, aby z ní vyhnala vzpomínky, a vystřídala rychlé údery za kopy kolenem, kterými by případného útočníka zasáhla do rozkroku. Vychutnávala si bolest, jež jí přitom prostupovala stehnem. Vidina mrtvolně bledé pokožky její matky se s každým úderem vytrácela víc a víc.

Vzápětí se jí do mysli vkradla další vzpomínka, tentokrát na jejího bývalého manžela, Kyla, a na to, jak ji v jejich vlastním domě napadl a pokusil se ji zabít, aby na ni mohl hodit vraždu své milenky. Málem znovu cítila, jak se jí do levé strany břicha zabodává pohrabáč, kterým ji poranil.

Fyzické bolesti, jakou v té chvíli cítila, se vyrovnalo pouze zahanbení z toho, že strávila deset let ve vztahu se sociopatem a celou tu dobu o tom neměla ani tušení. Koneckonců měla být na rozpoznávání takových lidí odbornice.

Jessie znovu změnila taktiku s nadějí, že jí ostudu z hlavy zažene údery loktem do oblasti, kde by měl útočník čelist. Ramena jí začínala ostře protestovat, ona však dál bušila do pytle s vědomím, že její mozek bude brzy příliš zmožený na to, aby se stresoval.

Tuto svou část—fyzicky drsnou—rozhodně nečekala, že v sobě u FBI objeví. Navzdory běžné počáteční nervozitě měla předtuchu, že po akademické stránce si povede dobře. Přece jen strávila poslední tři roky v podobném prostředí, ponořená do kriminální psychologie.

A měla pravdu. Hodiny práva, forenzních věd a terorismu pro ni byly snadné. I v semináři behaviorálních věd, ve kterých se bála, že bude nervózní, protože je vedli její hrdinové, jí to šlo samo od sebe. Nejvíce se ovšem překvapila v hodinách fyzické zdatnosti a zejména při lekcích sebeobrany.

Její instruktoři jí ukázali, že při svých téměř sto osmdesáti centimetrech a pětadesáti kilogramech má dostatečné tělesné proporce na to, aby se postavila většině pachatelů, bude-li na to správně připravena. V zápase tělo na tělo se samozřejmě nikdy nevyrovná žádné veteránce ze

speciálních jednotek, jako je Kat Gentryová. Z programu však vycházela se sebevědomím, že se ve většině situací dovede ubránit.

Jessie ze sebe strhla rukavice a přesunula se na běžecký pás. Letmý pohled na hodiny jí prozradil, že bude osm. Usoudila, že svižný osmikilometrový běh by ji měl dostatečně zdolat, aby si dnes mohla užít bezesný spánek. To pro ni byla priorita; zítra se totiž vrací do práce, kde jí všichni její kolegové dají nepochybně zabrat v očekávání, že je z ní teď nějaká FBI superhrdinka.

Nastavila si čas na čtyřicet minut, aby se donutila uběhnout celých osm kilometrů tempem kilometr za pět minut. Pak si zhlasila hudbu ve sluchátkách. Zatímco se z nich začalo linout prvních pár vteřin Sealovy písničky „Killer“, Jessiina mysl se vyprázdnila a ona se soustředila pouze na úkol před sebou. Ani ji nenapadlo pozastavit se nad názvem písničky a jaké osobní vzpomínky by to mohlo vyvolat. Existoval pro ni jen rytmus a její nohy, jež v harmonii s ním dopadaly na pás. V té chvíli se Jessie Huntová přiblížila klidu natolik, nakolik to pro ni jen bylo možné.

Kapitola osmá

Eliza Longworthová spěchala k Pennyiným vchodovým dveřím, jak nejrychleji to dokázala. Bylo skoro osm hodin ráno a jejich cvičitelka jógy zpravidla přijížděla právě tou dobou.

Většinu noci probděla. Terpve za prvního světla měla dojem, že ví, co musí udělat. Jakmile se tak rozhodla, ucítila Eliza, jak jí padá kámen ze srdce.

Poslala Penny zprávu, v níž jí oznamovala, že měla za tu dlouhou noc spoustu času na přemýšlení a přehodnocení, zda se s ukončením jejich přátelství příliš neunáhlila. Měly by na tu lekci jógy přece jen zajít. A pak, až jejich cvičitelka Beth odejde, můžou se pokusit najít způsob, jak to mezi sebou urovnat.

Penny neodpověděla, to však Elize nebránilo se za ní stejně vydat. Sotva dorazila ke dveřím, uviděla, jak po dlouhé vinuté cestě přijíždí Beth a zamávala na ni.

„Penny!“ zakřičela a zaklepala na dveře. „Je tady Beth. Platí pořád naše jóga?“

Nedostalo se jí žádné odpovědi, a tak zazvonila na zvonek a zamávala rukama před kamerou.

„Penny, můžu dál? Měly bychom si na vteřinku promluvit, než se objeví Beth.“

Stále se neozývala žádná odpověď a Beth už od domu dělilo posledních sto metrů, rozhodla se proto jít dovnitř. Věděla, kde je schovaný záložní klíč, stejně však nejdřív zkusila dveře otevřít. Byly odemčené. Vešla do domu a dveře nechala otevřené pro Beth.

„Penny,“ zavolala. „Nechalas odemknuté dveře. Beth už parkuje. Dostalas moji textovku? Mohly bychom si na chvílku promluvit v soukromí, než začneme?“

Vešla do vstupní haly a čekala. Pořád ani slovo. Přešla do obývacího pokoje, kde obvykle cvičily jógu. I zde bylo prázdné. Zrovna se chystala zkontrolovat kuchyň, když vtom dorazila Beth.

„Dámy, jsem tady!“ ohlásila se od vchodových dveří.

„Ahoj, Beth,“ pozdravila se Eliza a otočila se, aby ji přivítala. „Dveře byly odemčené, ale Penny neodpovídá. Nevím, co se děje. Možná zaspala nebo je v koupelně nebo tak něco. Zajdu se podívat nahoru, jestli si mezitím chceš dát něco k pití. Určitě to bude jen minutka.“

„Žádný problém,“ prohlásila Beth. „Zákaznice, u které jsem měla být v devět třicet, stejně odřekla, tak nikam nespěchám. Klidně jí řekni, ať si dá na čas.“

„Dobře,“ přikývla Eliza a vydala se po schodech nahoru. „Za chvílku budem zpátky.“

Došlo zhruba do poloviny prvního schodiště, když ji napadlo, jestli neměla jet výtahem. Hlavní ložnice se nacházela ve třetím patře a takové dlouhé šplhání ji nijak nelákalo. Než si to stihla pořádně rozmyslet, uslyšela z přízemí jekot.

„Co se stalo?“ zakřičela a přitom už se otáčela a spěšně se vracela dolů.

„Rychle!“ volala Beth. „Dobrý Bože, pospěš si!“

Její hlas přicházel z kuchyně. Jen co dorazila na konec schodiště, Eliza se rozběhla, prohnala se obývacím pokojem a zabočila za roh.

Na kuchyňské podlaze ze španělských dlaždic ležela v obrovské kaluži krve Penny. Oči měla ztuhle otevřené vyděšením a tělo zkroucené v jakési hrůzně smrtelné křeči.

Eliza se hrnula ke své nejstarší a nejmilejší kamarádce a jak se k ní blížila, na husté tekutině jí to klouzalo. Podjela jí noha a ona tvrdě přistála na zemi, přičemž se celým tělem rozplácla v krvi.

S úpornou snahou se nepozvracet se doplazila k Penny a položila jí ruce na hrud'. I přes oblečení cítila, jak je studená. Eliza jí však přesto zatřásla, jako by ji tím mohla probudit.

„Penny,“ žadonila, „probud' se.“

Její kamarádka nereagovala. Eliza pohlédla na Beth.

„Umíš první pomoc?“ zeptala se.

„Ne,“ odpověděla mladší žena roztřeseným hlasem a zavrtěla hlavou. „Ale myslím, že na tu je příliš pozdě.“

Eliza si jejího komentáře nevšímal a místo toho se snažila rozpomenout na kurz resuscitace, na který se před lety přihlásila. Zaměřoval se sice na pomoc dětem, princip by ale měl být stejný. Otevřela Penny ústa, zaklonila jí hlavu, zacpala nos a zhluboka vydechla do kamarádčina hrdla.

Poté se Penny vyšplhala kolem pasu, jednu ruku položila na druhou, obě dlaněmi dolů, a bříškem spodní dlaně prudce stlačila Pennin hrudník. Zopakovala to ještě podruhé a potřetí a pokoušela se dostat do nějakého rytmu.

„Ach bože,“ zaslechla zamumlat Beth a vzhledla, aby zjistila, co se děje.

„Co je?“ zeptala se hrubě.

„Když na ni tlačíš, vytéká jí z hrudi krev.“

Eliza sklopila zrak. Byla to pravda. Při každém stlačení se objevil pomalý potůček krve, který vytékal z něčeho, co vypadalo jako široké tržné rány v její hrudní dutině. Znovu zrak zvedla.

„Zavolej na sto dvanáct!“ zakřičela, i když věděla, že to nemá cenu.

* * *

Jessie, která pocítovala nečekanou nervozitu, dorazila do práce brzy.

Se všemi těmi dodatečnými bezpečnostními opatřeními, jež zavedla, se rozhodla vyrazit do práce první den po třech měsících s dvacetiminutovým předstihem, aby měla jistotu, že tam bude před devátou, jak po ní chtěl kapitán Decker. Patrně se však v kličkování nespočetnými tajnými odbočkami a schodišti zlepšovala, protože jí cesta na centrální stanici netrvala ani zdaleka tak dlouho, jak čekala.

Zatímco kráčela z parkoviště k hlavnímu vchodu stanice, přejížděla očima tam a zpátky ve snaze odhalit cokoliv neobvyklého. Pak si však vzpomněla na to, co si včera těsně před tím, než usnula, slíbila. Nedovolí, aby ji hrozba jejího otce pohltila.

Neměla potuchy, jak obecné nebo přesné informace předal Bolton Crutchfield jejímu otci. Nemohla si ani být jistá, jestli Crutchfield mluví pravdu. Tak či tak s tím nemohla udělat o moc víc, než už dělala. Kat Gentryová prohlížela nahrávky Crutchfieldových návštěvníků. Jessie bydlela v podstatě v bunkru. Dnes dostane svou oficiální zbraň. A kromě toho musí žít vlastní život. Jinak se zblázní.

Do hlavní místnosti stanice se vracela s nemalými obavami, jak ji po tak dlouhé absenci přivítají. O to víc, když vzala v úvahu, že naposled tu byla ještě jako pouhá prozatímní pomocná profilující konzultantka.

Nyní se přívlastku „prozatímní“ zbavila a, i když byla technicky vzato stále konzultantka, dostávala zaplacené od LAPD a těžila ze stejných výhod jako všichni ostatní příslušníci. To zahrnovalo i zdravotní pojištění, což, má-li to soudit na základě nedávných událostí, nepochybně hojně využije.

Vešla do rozlehlého hlavního pracovního prostoru, který tvořily desítky stolů, jež od sebe nedělilo nic víc, než korkové přepážky, nadechla se a čekala. Nic se ale nestalo. Nikdo nic neřekl.

Popravdě řečeno se zdálo, že si jejího příchodu nikdo ani nevšímal. Některé hlavy se skláněly nad policejními spisy. Jiné upíraly zrak na osoby na opačné straně stolu, ve většině případů svědky nebo podezřelé v železných.

Připadala si trochu zklamaná. Ještě víc se ale cítila hloupě.

Co jsem čekala—průvod?

Nevyhrála přece žádnou bájnou Nobelovu cenu za řešení případů. Odjela na dva a půl měsíce na výcvikovou akademii FBI. Bylo to sice bezva. Ale nikdo jí za to nebude tleskat.

Tiše prošla bludištěm stolů a mýjela přitom detektivy, s nimiž v minulosti spolupracovala. Zhruba pětadvacetiletý Callum Reid vzhledl od spisu, který si právě četl. Kývl na ni a brýle mu přitom málem spadly z čela, kde je měl posazené.

Alan Trembley, jemný bylo něco přes dvacet a jemný blondáté kadeře jako vždy trčely do všech stran, měl na hlavě také brýle, ty jeho mu však spočívaly na nose, zatímco soustředěně

vyslychal postaršího muže, který vypadal, že si pořádně přihnul. Ani si Jessie nevšiml, když kolem něj procházela.

Došla ke svému až trapně uklizenému stolu, hodila na něj svou bundu a batůžek a posadila se. Sotva dosedla, uviděla z přestávkové místnosti vycházet Garlanda Mosese, jak si to s kávou v ruce šine po schodech nahoru do své kanceláře ve druhém patře. Vlastně to byl spíš přístěnek na smetáky.

Na nejvěhlasnějšího policejního profilistu celého LAPD se to zdálo jako poněkud nedůstojné pracoviště, Mosese to ale zjevně netrápilo. Popravdě to vypadalo, že ho toho celkově moc nezajímá. Bylo mu přes sedmdesát a pro oddělení pracoval jako konzultant především proto, aby se nenudil. Jako legendární profilista si mohl dělat víceméně, co se mu zlíbí. Dřív pracoval jako agent pro FBI, pak se ale přestěhoval na západní pobřeží, kde chtěl odejít do důchodu. Místo toho se ovšem nechal přesvědčit, aby konzultoval na oddělení. Souhlasil pod podmínkou, že si bude moci vybírat případy a určovat si vlastní pracovní hodiny. Vzhledem k jeho profesní historii k tomu nikdo nic nenamítal ani tehdy, ani dnes.

S chomáčem neupravených bílých vlasů, hrubou kůží a šatníkem někdy z roku 1981 měl pověst přinejlepším nevrleho bručouna a přinejhorším hotového protivy. Jessie nicméně během jejich jediné větší komunikace přišel hovorný, ne-li přímo přívětivý. Ráda by mu do hlavy nahlédla víc, stále se však trochu bála ho přímo oslovit.

Když se jí nad schody šouravě ztratil z dohledu, rozhlédla se kolem, zda neuvidí Ryana Hernandez, detektiva, se kterým pracovala nejčastěji a kterého by s poměrnou jistotou označila za přítele. Nedávno dokonce začali používat svá křestní jména, což v policejních kruzích znamenalo vážnou věc.

Poprvé se ve skutečnosti setkali za neprofesionálních okolností v jejím posledním semestru na UC–Irvine minulý podzim, když ho její profesor pozval, aby přednášel před její třídou magisterské kriminální psychologie. Hernandez jim předložil případovou studii, již z celé třídy dokázala vyřešit jen Jessie. Později se také dozvěděla, že byla teprve druhou studentkou, která kdy případu přišla na kloub.

Od té doby zůstali v kontaktu. Jessie mu zavolala, aby jí poradil, když v ní začalo růst podezření ohledně motivů jejího manžela, ovšem předtím, než se ji pokusil zabít. A poté, co se přestěhovala zpět do DTLA, nastoupila do práce na centrální stanici, kde pracoval i Hernandez.

Pracovali spolu na několika případech, včetně vraždy Victorie Missingerové, filantropky z vyšší společnosti. Právě Jessiino odhalení vraha jí vydobylo respekt, jenž se z velké části podílel na její účasti na výcviku FBI. Nikdy by to ovšem nedokázala bez Ryana Hernandez a jeho zkušeností a instinktů.

Byl dokonce tak uznávaný, že ho přidělili ke speciální jednotce u loupežných vražd, nazývané Speciální sekce vražd neboli zkráceně HSS. Zaměřovali se na vysokoprofilové případy, které vzbuzovaly nadměrný zájem médií nebo zvýšenou pozornost veřejnosti. K takovým případům zpravidla patřilo žhářství, vícenásobné vraždy, vraždy významných osob a samozřejmě sérioví vražedníci.

Kromě jeho vyšetřovatelských talentů musela Jessie také uznat, že není nepříjemné trávit s ním čas. Měli mezi sebou uvolněný vztah, jako by se znali mnohem déle než jen šest měsíců. Když se nehlídala, prolétla jí v Quanticu hlavou několikrát myšlenka, zda by se věci vyvinuly jinak, kdyby se seznámili za jiných okolností. Jessie však tehdy ještě byla vdaná a Hernandez a jeho žena byli svoji už déle než šest let.

V tu chvíli otevřel dveře své kanceláře kapitán Roy Decker a vyšel ven. Decker měl vysokou a hubenou postavu a s výjimkou pár osamělých pramínků téměř žádné vlasy. Ještě mu nebylo ani šedesát, vypadal ale mnohem starší a jeho našloutlý, vrásčitý obličej naznačoval, že je pod neustálým stresem. Nos mu končil v ostré špičce a malé oči měl vždy ve střehu, jako by byl nepřetržitě na lovu, což, připomněla si Jessie, svým způsobem taky byl.

Vkročil do hlavní místnosti a hned za ním i někdo další. Byl to Ryan. Vypadal přesně tak, jak si ho pamatovala. Něco přes sto osmdesát centimetrů, devadesát kilo, krátké černé vlasy a hnědé oči. Na sobě měl kabát a kravatu, které zakrývaly, jak svalnatou má postavu.

Měl třicet let, což bylo na úplného detektiva málo. Vystoupal však po profesním žebříčku rychle, zvlášť potom, co jako pochůzkový policista pomohl dopadnout neblaze proslulého sériového vraha jménem Bolton Crutchfield.

Zatímco s kapitánem Deckerem vycházeli, řekl mu šéf něco, co ho přimělo roztáhnout obličej do svého hřejivého, pohodového úsměvu, který působil tak odzbrojujícím dojmem, že mu ani vyslýchaní podezřelí nedokázali odolat. Ten pohled v Jessie k jejímu vlastnímu ohromení vzbudil nečekanou reakci. Někde v břiše zaznamenala podivný pocit, jaký už nezažila celá léta: motýly.

Hernandez ji zahlédl a zamával na ni. Oba muži k ní zamířili. Rozmrzelá z onoho nečekaného pocitu se postavila v naději, že se ho pohybem zbaví. Přinutila mozek, aby se přepnul do profesionálního režimu a pokoušela se na základě jejich výrazů odhadnout, o čem se ti dva spolu bavili. Oba však měli na tváři masky, což naznačovalo, že se snaží udržet obsah své konverzace mezi sebou. Jedné věci si Jessie ovšem všimla: Ryan vypadal unaveně.

„Vítejte zpátky, Huntová,“ pronesl Decker obřadně. „Věřím, že váš pobyt ve Virginii byl poučný?“

„Ano, velice, pane,“ odpověděla.

„Výborně. Přestože bych si moc rád poslechl podrobnosti, budeme to prozatím muset odložit na jindy. Místo toho si své nové dovednosti můžete rovnou vyzkoušet naostro. Máte případ.“

„Pane?“ řekla s lehkým překvapením. Předpokládala, že bude chtít, aby se do toho znovu pomalu dostala, a že nejdřív proberou její nové povinnosti v roli plnohodnotné, nikoli prozatímní, profilistky.

„Hernandez vám podrobnosti vysvětlí po cestě,“ oznámil jí Decker. „Jedná se o poněkud choulostivý případ a vyžádali si na něj speciálně vaše služby.“

„Opravdu?“ zeptala se Jessie a lítovala svého nadšení ještě než to stihla doříct.

„Opravdu, Huntová,“ odvětil Decker a mírně se zamračil. „Zdá se, že jste si vysloužila pověst zaříkavačky předměstí. Teď to nemůžu dál rozvádět. Stačí, když vám řeknu, že ti nahoře chtějí, aby se v tomto případě postupovalo diskrétně. Očekávám od vás, že na to budete při práci pamatovat.“

„Ano, pane.“

„Dobrá. Promluvíme si později,“ prohlásil. Pak se otočil a bez dalšího slova odešel.

Ryan, který do té doby nepromluvil, se nyní konečně ozval.

„Vítej doma,“ řekl. „Jak se máš?“

„Není to nejhorší,“ odpověděla a ignorovala rozechvělý pocit, jenž se znenadání vrátil. „Jen si zase zvykám na to, jak věci chodí, znáš to.“

„No, vrhnout se do toho takhle po hlavě by ti mělo pomoci,“ poznamenal. „Musíme vyrazit hned teď.“

„Budu mít čas si vyzvednout svou zbraň, o kterou jsem požádala před odjezdem do Quantica?“

„Už jsem se ti na ni ráno zeptal,“ sdělil, zatímco vykročili k východu z ústředí. „Bohužel došlo k nějakému bordelů s papírováním, takže tvou žádost ještě nezpracovali. Papírování jsem sice vyřešil, ale zbraň nejspíš nedostaneš dřív než příští týden. Myslíš, že ti k přežití bude pár dní stačit jako jediná zbraň tvůj mozek?“

Usmál se na ni, Jessie si však všimla něčeho, co předtím nezaznamenala. Pod lehce začervenalýma očima měl hluboké stíny.

„Jasně,“ přikývla a snažila se udržet krok s jeho svižným tempem. „Je všechno v pořádku?“

„Jo. Proč?“ zeptal se a střelil po ní pohledem.

„Jen že vypadáš trochu... unaveně.“

„Jo,“ přisvědčil a jen co promluvil, obrátil zrak zase přímo před sebe. „Poslední dobou moc dobře nespím. Shelly a já se rozcházíme.“

Kapitola devátá

Seděli v autě několik minut, než se věci zase vrátily do normálu.

Jessie na stanici vyjádřila svou lítost a Ryan jí poděkoval. Víc to však nerozváděl a ona si nemyslela, že by bylo vhodné se ho vyptávat. A jelikož jejich případ, ať už se jednalo o cokoli, neměli kvůli jeho choulostivé povaze probírat na stanici, nezbylo jim než se uchýlit k rozpačitému tlachání o jejím letu domů a o nebezpečích sushi ze supermarketu. Vypadli z rytmu.

Když vyjeli na cestu, moc se to ze začátku nezlepšilo. Z garáže se dostali na ulici, kde Jessie na okno zaklepal bezdomovec, aby ji poprosil o drobné. Nadskočila v sedadle tak, že se hlavou uhodila do střechy.

„Jsi v pořádku?“ chtěl vědět Ryan a úkosem se na ni podíval.

„Jo, asi jsem jen vyšla ze cviku,“ vysvětlovala a třela si bolestivé místo rukou. „Na předměstských ulicích ve Virginii tolik bezdomovců nemají.“

Ryan na okamžik vypadal, jako by chtěl něco říct, pak si to ale rozmyslel. Jakmile se začali pohybovat dopředu, atmosféra se trochu uvolnila.

„Takže co je na tomhle případu tak choulostivého, že jsme o tom nemohli mluvit na stanici?“ zajímala se.

„Nejspíš mohli,“ připustil Ryan, zatímco vjížděl na dálnici směřující na západ. „Jenže Decker umí být občas trochu paranoidní a pro mě je snazší mu vyhovět, než se o tom dohadovat. Jedeme na Pacific Palisades.“

„To je trochu mimo náš okrsek, ne?“

„Jo, zhruba o třicet kilometrů. Ale i když je to skoro v Malibu, pořád to teoreticky patří k Los Angeles, a tím pádem do jurisdikce LAPD. Na stanici v západním LA chytili případ, o kterém si mysleli, že bychom jim s ním mohli pomoci. Teda mysleli, že ty bys jím s ním mohla pomoci. Já se jen svezl s tebou.“

„Počkej, cože?“ zeptala se Jessie naprosto zmatená.

„Vezmu to od začátku,“ oznámil Ryan. „Někdy v posledních dvanácti hodinách někdo zavraždil ženu jménem Penelope Wootenová. Nejméně osmkrát ji bodli do hrudi a do břicha. Případ přistál na stole mému bývalému partnerovi, Bradymu Bowenovi. Ukázalo se, že Penelope je provdaná za Coltona Wootena. Říká ti to jméno něco?“

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.